HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

ČTRNÁCTIDENÍK ČESKÉ KATOLICKÉ MISIE V CHICAGU

No 24/2001 Cena $ 1.50 DECEMBER 1, 2001

Josef kardinál Beran,

neochvějný bojovník za práva českého národa

Josef Beran se narodil 29.prosince 1888 v Plzni ve zbožné učitelské rodině. Z rodinného prostředí si odnesl hlubokou lásku k Panně Marii a Eucharistii. V době jeho studií na plzeňském gymnaziu měl na něho blahodárný vliv profesor náboženství Kudrnovský, kterému často ministroval, a který měl porozumění pro problémy mladých lidí. Profesor češtiny, chodský spisovatel Jan František Hruška dovedl roznítit ve studentských duších opravdové vlastenectví. Patnáctiletý Josef pozoroval studenty z blízké kadetky a líbila se mu jejich uniforma a to v něm probudilo touhu stát se důstojníkem. Ale pro svou malou postavu se rozhodl před maturitou pro medicinu, aby mohl odstraňovat lidské bolesti a léčit nemoci.

Když se Josef svěřil se svým úmyslem stát se lékařem profesoru Kudrnovskému, uslyšel od něho: „Já jsem s vámi počítal pro teologii. Přimluvil bych se za vás, bayste se dostal do Říma." Profesorova poznámka otřásla jeho původním rozhodnutím. Před vnitřním zrakem mu vyvstalo věčné kněžství Kristovo. Oznámil rodičům: „Půjdu do Říma, rozhodl jsem se být knězem." Otec mu odpověděl: „Jestliže tě Bůh volá, jdi za jeho hlasem, ale buď hodným, dobrým knězem."

Filosofická a bohoslovecká studia vykonal v Římě na učilišti Propagandy jako alumnus České papežské koleje a tam byl také vysvěcen na kněze dne 10.června 1911. Jeho pobyt v Římě byl za pontifikátu papeže svatého Pia X., který vtiskl své době eucharistický ráz, zavedl první svaté přijímání dětí v raném věku, zasvětil 13.květen Panně Marii – Matce Eucharistie před svou smrtí 1914 (13.května 1917 pak bylo první Fatimské zjevení) a vybízel věřící k dennímu svatému přijímání. Tímto eucharistickým duchem byl mladý kněz Josef Beran prodchnut tak hluboce, že později přijal jako motto svého pontifikátu heslo: Eucharistie a práce.

Po návratu do vlasti jako doktor teologie působil pět let v duchovní správě. Po pěti letech tuto duchovní práci vystřídal úřadem katechety obecné a měšťanské školy a dívčího učitelského ústavu školských sester u sv. Anny v Ječné ulici v Praze. Roku 1932 se habilitoval na profesuru pastorální bohovědy na Karlově universitě a zároveň se stal rektorem pražského arcibiskupského semináře. Mimo seminář byl vyhledávaným kazatelem a zpovědníkem. Byl vždy upřímným vlastencem, ale jeho češství nělo hluboké náboženské kořeny. Věděl, že národ může být velikým a šťastným jen tehdy, když dokáže uskutečnit křesťanské zásady ve svém životě.

Po atentátu na říšskéhoprotektora Heydricha nastala plošná perzekuce českého národa a Beran se stal její obětí. Byl zatčen 6.června 1942, když v 6 hodin ráno odsloužil mši svatou. Byl odvezen na gestapo do Pečkárny a ještě téhož dne odvezen na Pankrác, kde byl do 12.července. Odchod z Pankráce do koncentráku v Terezíně se neobešel bez krutosti. Surový kápo ho vytáhl z cely a kopl ho do zad tak prudce, že až do smrti trpěl bolestmi v krajině ledvin.

V září byl Mons. Beran deportován do koncentračního tábora v Dachau. Josef byl zaměstnán jako metař. Zametal hlavní lágrovou třídu. Ačkoliv svou práci dělal svědomitě, vzal si ho na mušku kápo, denně mu spílal hroznými nadávkami a vyhrožoval mu, že ho nechá „proletět komínem" (pošle ho do plynové komory). Nebylo divu, že se někdy cítil velmi zle.

Mezi koncentrákem a seminářem byl stálý kontakt. Když se v Praze dozvěděli, že v lednu 1943 jejich ředitel dostal tyfus, zorganizovali novénu k Panně Marii Staroboleslavské a pacient se z těžké nemoci uzdravil. V té době učinil slib: Vrátím-li se do vlasti, vynasnažím se, abych nikomu nic neodepřel, začbudu prošen, pokud to bude v mých silách a nebude to odporovat vůli Boží. V dachau uzavřel Beran nerozlučné přátelství se salesiánským knězem, budoucím biskupem litoměřickým Štěpánem kardinálem Trochtou.

Po skončení války se Beran vrátil šťastně domů a hned se hlásil do kněžské služby. V té době bylo třeba obsadit pražský arcibiskupský stolec a každý si uvědomoval, že nikdy nebyla berla Vojtěchova tak těžká jako tentokrát, nikdy se jeho mitra nepřiblížila trnové koruně Kristově jako v této době. Výstižně to bylo vyjádřeno: „Nepotřebujeme žádného učence nebo diplomata, žádného reprezentatnta, potřebujeme pokorného prostého biskupa, apoštola Kristova."

Když 7.listopadu 1946 bylo úředně ohlášeno Beranovo jmenování arcibiskupem, bylo to přijato jako největší dar, jaká Řím dal našemu národu po válce. Svatovítská katedrála nikdy neviděla tak slavnou konsekraci jako bylo biskupské svěcení arcibiskupa Berana 8.prosince 1946. Svěcení se nekonalo u oltáře v presbytáři, ale u náhrobku sv.Vojtěcha. Avšak ani přítomnost ministerského předsedy Gottwalda, generála Ludvíka Svobody, delegací křesťanských církví, primátora města Prahy a radost celého národa nezastřeli novému českému primasovi Beranovi pravou skutečnost před kterou stojí. Již ve svém prvním pastýřském listu žádá jménem všech katolíků, aby bylo respektováno vše, co je jim drahé.

Vývoj politických poměrů od osudného února 1948 jasně ukazoval, že Církev čeká velké urtpení. Necelé dva týdny po převratu odpovídá arcibiskup Beran ministru spravedlnosti Čepičkovi na žádost, aby biskupský sbor vydal zvláštní prohlášení věrnosti nové vládě: „není úkolem Církve, která slouží nejvyšším zájmům národa, vyjádřit se o tom či

Pokračování na str.10

Foto na titulní straně:
Kardinál Josef Beran,
arcibiskup pražský a primas český

Zázračný plášť

K nové bazilice Panny Marie Guadeloupské v hlavním městě Mexika přicházejí denně tisíce zbožných poutníků. Mnozí z nich absolvují poslední část cesty na kolenou. Projevují tak pokoru, oddanost a nesmírnou úctu unikátní památce, která je zde vystavena.

V moderních prostorách chrámu je na čelní stěně zavěšený neobyčejný portrét Panny Marie. Madona tmavé pleti na zářícím pozadí je zobrazena jako žena v požehnaném stavu. Téměř 153 centimetrů vysoký obraz svými zcela výjimečnými vlastnostmi uvádí k vytržení nejen věřící, ale i vědecké týmy. Již sám vznik tohoto díla nese pečeť zázraku.

Podle starých letopisů dne 9.prosince 1531 prožil rodilý Azték Juan Diego neobvyklou vizi. Když časně ráno kráčel horskou krajinou do Tlatilolka na trh, spatřil u jedné ze skal *vznešenou slečnu, jejíž šaty zářily jako slunce.* Vzduchem se nesla zvláštní hudba a celým okolím probleskovala přízračná záře. Zjevení o sobě prohlásilo, že je Panna Maria a vyslovilo přání, aby na místě zvaném Cerro de Tepeyac byla postavena kaple. Diego ihned spěchal za biskupem Juanem de Zumarragem a po dlouhých hodinách čekání mu celou událost oznámil. Biskup odmítl uvěřit, dokud nedostane pádný důkaz, že se skutečně jedná o *královnu nebes.*

Azték tajně doufal, že tím záležitost pro něj skončila. Ale mýlil se. Svatou Pannu spatřil druhý den opět. Biskupovy pochybnosti ji příliš nepřekvapily a souhlasila s prokázáním své nadpřirozenosti. Jak se zdá, potřebovala však k tomu trochu času. A to je velmi zvláštní. Pozvala Diega, aby přišel 12. prosince. Když se dostavil, dostal příkaz, aby na vrchu Tepeyac vypěstoval květiny. Stačilo pouhých pět dnů, aby se navzdory nadcházející zimě osazený záhon rozjasnil barvami. Panna Maria vzala květy do svých rukou, uložila je do indiánovy tilmy a poručila předat biskupovi.

Psal se 17.prosinec. Když Diego před biskupem a dalšími církevními hodnostáři květiny vysypal, stalo se něco neuvěřitelného. Na látce roztaženého pláště se zjevil obraz svaté Panny Marie. Důkaz z nebes biskupa přesvědčil. Na pahorku nechal zbudovat kostel, v němž byl později zázračně potištěný oděv vystaven.

Neuvěřitelná odolnost

Stejně tajemná je i odolnost obrazu. Látka je vyrobena z vláken rostliny agáve, která se obvykle po dvaceti letech rozpadají. Vědci navíc zjistili, že plátno nebylo konzervováno. Až do roku 1647, kdy byl obraz zasklen, na něj vytrvale působilo horko, prach, vlhko, doteky rukou a polibky zbožných poutníků, kteří o něj pro přenesení léčivé síly třeli amulety a talismany. Také desetitisíce svící shořelo v jeho blízkosti. Svým jasem, žárem a kouřem měly již dávno zničit veškeré barvy. Ty jsou ale dodnes svěží.

Obraz odolal i ničivějším úderům. Když roku 1791 neopatrný restaurátor při opravě rámu převrhl na malbu láhev s kyselinou dusičnou, nestalo se nic. Stejně tak svatý obraz unikl další havárii, když v roce 1921 umístili teroristé v jeho blízkosti bombu. Exploze poničila značnou část chrámu. Plášť s vyobrazením však zůstal nezasažen.

Pyramida nevyřešených otázek

Výjimečnost obrazu podtrhují i další šokující fakta. Odborníci zatím nedokázali zjistit, jakým způsobem byla malba provedena. Ani po důkladném prosvícení se totiž nepodařilo objevit žádné předběžné kresby, dokonce ani tahy štětcem nebo stopy jiné malířské techniky. Nositel Nobelovy ceny profesor Richard Kuhn z německého Heidelbergu dokázal, že ve vláknech ani na nich se nenachází žádná barva. Výjev tedy v žádném případě není namalován a je svou podstatou jakousi fotografií, což po důkladném výzkumu potvrdili i experti firmy Kodak.

Hvězdy, kterými je plášť posetý, nejsou pouhou ozdobou, jak se donedávna soudilo, ale astronomickou mapou. Naprosto přesně zobrazují postavení hvězd na obloze, tak jak byly pozorovatelné nad Mexikem 9.prosince 1531, kdy se Madona poprvé zjevila Juanu Diegovi.

Svátek Panny Marie Guadeloupské se slaví 12.prosince

Vyvrcholením této pyramidy záhad se stalo zjištění, že v očích zjevení se cosi reflexně odráží. Po mnohonásobném zvětšení se ukázalo, že v oku se zrcadlí výjev, který měla Panna Maria v okamžiku vzniku obrazu před sebou. Jasně lze rozeznat několik osob včetně biskupa.

Vědci se shodují, že namalovat tolik postav se všemi detaily na tak malé ploše, je i pro geniálního miniaturistu naprosto nemožné. Jakou nepozemskou technikou tedy obraz vznikl? Naznačují jeho vlastnosti a neuvěřitelná odolnost vůči zkáze nadpřirozený původ? Lze uvěřit že vyobrazení Panny Marie Guadeloupské je skutečným důkazem o existenci vyšší moci?

Arnošt Vašíček
Časopis Květy 32/2000

Máte již předplaceny
Hlasy národa
na rok 2002 ?

Liturgická čtení

2.neděle adventní - 9.prosince 2001

1.čtení - Iz 11, 1-10
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Vyrazí ratolest z pahýlu Jesse, výhonek vypučí z jeho kořenů, spočine na něm duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumu, duch rady a síly, duch poznání a zbožnosti, naplní ho duch bázně před Hospodinem.

Nebude soudit podle zdání, nebude rozhodovat podle doslechu, ale podle spravedlnosti bude soudit chudé a podle práva se bude rozhodovat pro ubohé v zemi. Zabije násilníka holí svých úst, usmrtí bezbožného dechem svých rtů. Spravedlnost bude rouchem jeho beder a věrnost bude pásem jeho boků. Vlk bude přebývat s beránkem, pardál si lehne vedle kozlátka, tele a lvice budou žrát pospolu a malé dítě je bude vodit. Kráva pást se bude s medvědicí, jejich mláďata spolu ulehnou, lev jako býk bude řezanku žvýkat. Kojenec si bude hrát nad dírou zmije a nemluvně sáhne rukou do skrýše jedovatého hada.Nikdo nebude škodit ani pustošit na celé mé svaté hoře, protože země se naplní poznáním Hospodina, jako vody pokrývají moře.

Tehdy se objeví kořen Jesse jako znamení národům; pohané ho budou hledat a jeho sídlo bude slavné.

2.čtení – Řím 15, 4-9
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.
Bratři!

Všechno, co kdysi bylo napsáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z Písma čerpali vytrvalost a povzbuzení, a tak měli naději. Bůh, zdroj vytrvalosti a povzbuzení, kéž vám dá, abyste žili v souladu podle vůle Krista Ježíše. Tak budete moci svorně a jedněmi ústy oslavovat Boha, Otce našeho Pána Ježíše Krista.

Přijímejte proto jeden druhého do svého společenství jak i Kristus přijal vás - k oslavě Boží. Tím chci totiž říci: Kristus se stal služebníkem židů, aby se prokázalo, že Bůh je věrný, aby tím byla stvrzena zaslíbení daná praotcům; ale také proto, aby pohané oslavovali Boha, že jim prokázal milosrdenství, jak je psáno: 'Proto tě budu velebit mezi pohany, tvému jménu budu zpívat chválu.'

Evangelium - Mt 3, 1-12
Slova svatého evangelia podle Matouše.

V té době vystoupil Jan Křtitel a kázal v judské poušti: „Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Jan byl totiž ten, o němž řekl prorok Izaiáš: 'Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!'

Jan měl na sobě oděv z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás, živil se kobylkami a medem divokých včel. Tehdy vycházel k němu Jeruzalém, celé Judsko a celý kraj kolem Jordánu, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy.

Když však viděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saduceů, řekl jim: „Zmijí plemeno, kdo vám ukázal jak uniknout trestu, který už hrozí? Přinášejte tedy ovoce hodné obrácení. Nemyslete si, že můžete říkat: 'Naším otcem je Abrahám!', neboť vám říkám: Bůh může oživit tyhle kameny a Abrahámovi z nich udělat děti. Sekera už je přiložena stromům ke kořenu; každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hozen do ohně. Já vás křtím vodou, abyste se obrátili. Ale ten, který má přijít po mně, je mocnější než já; jemu nejsem hoden ani opánky přinést. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. V ruce má lopatu a pročistí (obilí) na svém mlátě. Pšenici uloží na sýpce, plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným.“

Myšlenky ke čtením

1. čtení

Po katastrofálních událostech z r. 721 př. Kr., kdy Asyřané dobyli severní království, hrozí také judskému království zánik. V této situaci zní proroctví o nové budoucnosti. Z ponížení a bezmoci Izraele (zůstal z něho pouhý „kořen“) vyprýští nový stvořitelský a spasitelný čin: výhonek – mesiánský král z Davidova rodu. Jeho charismatické obdarování bude k prospěchu celého Božího lidu i všech národů. Jeho dary označují praktické schopnosti najít prostředky a cestu k tomu, aby vnesl spravedlnost a pokoj do společnosti a mezi národy. Tento pokoj je vylíčen obrazy připomínajícími prvotní soulad v ráji.

2. čtení

Celé druhé čtení je třeba v kontextu předcházejících veršů (15, 1-3), které vyslovují nárok, aby silní nesli slabosti slabých a hledali prospěch bližního ke společnému růstu. Na to navzuje náš úryvek, který hovoří o vytrvalém nesení slabostí druhých. Je důležité si všimnout, že taková trpělivost není pohým lidským úsilím, ale pramení z Božího slova, z Kristova příkladu a ze samotného Boha. Právě Bůh může uschopnit ke „stejnému smýšlení“ podle vzoru Ježíše Krista, t.j. k hledání prospěchu druhých. Z takové straostlivosti jednoho o druhho může pramenit společná oslava Boha. Taková starostlivost znemaná pravdivé přijetí druhého, t.j. stát se služebníkem jako Kristus. I jeho služba vedla ke chvále.

Evangelium

Výzva k pokání se v církvi opakuje mnohokrát za rok, vždy právem a málokdy účinně. Pokání totiž nemůže být dobře prezentováno a vůbec ne chápáno jen jako „zbožné cvičení,“ které se katolíkovi sluší dělat. Je k němu mnohem větší důvod: přišel, a do života každého člověka mnohokrát přichází ten, kdo ponořuje do Ducha a do ohně, kdo čistí mlat, kdo ukazuje, co je skutečným ovocem a co ne. Když uvážíme, že mnoho „profesionálních“ hlasatelů pokání nedbá na soud nad vlastním životem, kterým je Ježíšův život, že pěstují nedobré ovoce, není divu, že jejich výzvy k pokání jsou němé. Výzvou totiž bude jistě slovo, ale slovo podtržené, nesené životem toho, který permanentně přijímá Ježíšův soud nad svým životem a podle něj se stále snaží obracet. Ale skutečný Ježíšův soud, nejen soud názorů, zásad, zvyklostí nebo soud většiny.

Stůl Slova - P. Ing. Aleš Opatrný

Myšlenky ke čtením

1. čtení

Text patří do tzv. malé Izaiášovy apokalypsy (kap. 34 - 35). Autor ze 6. stol. př. Kr. opěvuje radostný návrat Izraele z babylónského zajetí. Boží přítomnost způsobí, ze suchá poušť se promění v plodnou rovinu Saronu či v zelenající se Libanon okrášlený mohutnými cedry. To jsou obrazy ještě nádhernější proměny člověka. Malátným Izraelcům ve vyhnanství zní poselství spásy: „Váš Bůh je tady, aby vás zachránil!" Boží spása promění člověka a odstraní veškeré tělesné neduhy, které jsou následkem Adamova prokletí. Toto vnější uzdravení je pak projevem ještě hlubšího vnitřního osvobození. Takto osvobozený člověk může kráčet na Sión, místo Boží přítomnosti (Žalm 126).

2. čtení

Na první pohled nás může tento text odradit tónem pasivity. Jako by na tomto světě už nebylo na co čekat, jako bychom měli dospět k rezignaci. Ale příklad s rolníkem vše vysvětluje. Rolník, čekající na úrodu, ani nerezignuje, ani se neulejvá. Jen chápe řad věcí, a proto netahá stébla ze země, aby rychleji rostla, aniž se pokouší sklízet nezralé plody. V této moudrosti, která vychází z porozumění Bohu, jsou právě příkladem proroci, kteří stavěli na moudrosti a věrnosti Boží, na ničem jiném. Slova, že „soudce stojí přede dveřmi" jsou pravdivá pro všechny časy a mají člověka osvobodit od pokušení, být soudcem sám, bez Boha, a to nad bližními.

Evangelium

Jen tomu, kdo byl „odkojen" Starým zákonem, je jasná Janova otázka. „Ten, který má přijít" je naplněním naděje celých izraelských dějin. A Ježíšova „legitimace" je také starozákonní: odvolává se na Izajáše, aby doložil, že Boží čin záchrany se v něm uskutečňuje, Boží záchrana vypadá přece jenom trochu jinak, než by si to člověk představoval - tehdy jako dnes. A proto „blahoslavený, komu není Ježíš (tedy skutečná tvář Boží záchrany) kamenem úrazu," překážkou k přijetí.

Z této souvislosti textu je také zřejmé jediné biblicky oprávněné chápání zázraku: nějako „legitimace" divotvůrce - Ježíše, které zázraky dokládá, že přišel od Boha, protože má, jak ukazují zázraky, moc nad přírodními silami (tak to většinou tvrdila pozitivismem vyvolaná starší fundamentální teologie), ale jako „legitimace" toho, kdo je Boží, protože vyvrací moc zla a nastoluje v lidech Boží vládu, tedy Boží řád, harmonii. Z tohoto hlediska nutně musí pravé působení církve vyvolávat zázraky i dnes, a skutečně - každé opravdové obrácení, smíření, uzdravení od hříchů, uzdravení lidských vztahů skrze modlitbu a smíření je zázrakem na úrovni chodících chromých, slyšících hluchých atd. Je dobré si uvědomit, že např. psychologie a psychiatrie uzdravuje od nepříjemných příznaků, ale nenastoluje vykoupený řád v člověku, natož v jeho vztazích. „Uzdravení odpuštěním" je v tomto světě zcela ojedinělou úlohou křesťanství. Pokání, a z něj vycházející uzdravení, tedy obdarování odpouštějícím Bohem, je nezbytným bodem záchrany pro tento nemocný svět, jako tomu ostatně bylo vždycky.

Stůl Slova - P. Ing. Aleš Opatrný

Liturgická čtení

3.neděle adventní - 16.prosince 2001

1.čtení - Iz 35, 1-6a. 10
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Zaraduje se vyprahlá step, zajásá a vykvete poušť. Jak narcis bujně vykvete, zajásá, zaplesá, zavýská. Bude obdařena nádherou Libanonu, krásou Karmelu a Šaronu. Můj národ uvidí slávu Hospodina, vznešenost našeho Boha.

Posilněte skleslé ruce, ochablá kolena upevněte! Malomyslným řekněte: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!"

Tehdy se otevřou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého.Vrátí se ti, které vykoupil Hospodin, s jásotem přijdou na Sión, věčné veselí bude jim věnčit hlavy, dojdou radosti a veselí, prchne starost a vzdychání.

2.čtení - Jak 5, 7-10
Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Bratři, vydržte všechno trpělivě až do té doby, kdy přijde Pán. Podívejte se na rolníka, jak čeká na drahocennou úrodu! Čeká na ni trpělivě, až přijde podzimní a jarní déšť. Vydržte i vy trpělivě a posilněte své srdce, neboť příchod Páně je blízko.

Nestýskejte si, bratři, jeden na druhého, abyste nebyli souzeni. Hle, soudce už stojí přede dveřmi! Vezměte si, bratři, za vzor v utrpení a trpělivosti proroky, kteří mluvili jménem Páně.

Evangelium - Mt 11, 2-11
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Jan (Křtitel) slyšel ve vězení o Kristových činech. Poslal tedy k němu své učedníky s dotazem: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?" Ježíš jim odpověděl: „Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte ji vidíte: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nepohorší nade mnou."

Když odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: „Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos, zmítaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného do jemných šatů? Ti, kdo nosí jemné šaty, jsou přece v královských palácích. Proč jste tedy vyšli? Vidět proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: 'Já posílám svého posla před tvou tváří, aby připravil cestu před tebou'. Amen, pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on."

ZE SVĚTA

Katolické poselství k ramadánu - Výchovu k dialogu a respektování plurality zdůrazňuje letošní poselství církve k muslimskému postnímu měsíci ramadánu. V poselství muslimům k ramadánu jsou zmíněny "duchovní svazky," které spojují muslimy a křesťany, současně se však připomíná i nutnost respektování plurality. V poselství, které podepsal předseda Papežské rady pro mezináboženský dialog kardinál Francis Arinze, se uvádí doslova: "Všichni, kdo se zabývají formací mládeže, jsou si jistě vědomi nezbytnosti výchovy k dialogu. Při doprovázení mladých lidí na jejich životní cestě je třeba dbát na přípravu, která je žádoucí pro život ve společnosti charakterizované etnickou, kulturní a náboženskou pluralitou." Arinze připomněl nutnost - jak pro muslimy, tak pro křesťany - stále více rozšiřovat svůj duchovní obzor. Je žádoucí "pohlížet nad rámec naší vlastní země, naší vlastní etnické skupiny, naší vlastní etnické tradice, abychom tak mohli vidět lidstvo jako jedinou rodinu." Podle názoru kuriálního kardinála je cílem výchova k základním hodnotám. Konkrétně zmínil lidskou důstojnost, mír, svobodu a solidaritu. Výchova k dialogu znamená "živit naději, že konfliktní situace je možno řešit osobní a společnou angažovaností." Výchova k dialogu nemá však význam jen pro děti a mladistvé, ale je nutná i pro dospělé. "Opravdový dialog je totiž stálý proces," uvádí se v poselství. *ČBK*

Zpráva Ministerstva zahraničí USA o náboženské svobodě - Ministerstvo zahraničí USA jmenovalo koncem října sedm zemí - mezi nimi Afghánistán, Myanmar a Čínu, které patří mezi ty, co nejvíce porušují náboženskou svobodu. Ve zprávě o stavu náboženské svobody v zahraničí jsou jednotlivé státy rozděleny podle stupně náboženské svobody. Mezi státy, které nejvíce porušují náboženskou svobodu jsou dále zařazeny Kuba, Laos, Severní Korea a Vietnam. Turkmenistán řadí zpráva do druhé skupiny, i když zmiňuje, že v roce 1999 nechala vláda zbořit modlitebnu církve adventistů a v říjnu 2000 zatkla adventistického kazatele poté, co se zúčastnil modliteb v soukromém bytě. Ministerstvo zahraničí USA rovněž zmiňuje pozitivní změny - např. v Bosně, kde jsou otevírány nové kostely a mešity. Rovněž se zde na mezináboženském kongresu setkali představitelé různých náboženství. *ČBK*

V Afghánistánu existuje pouze jediný katolický kostel - Křesťanská víra má v Afghánistánu dlouhou tradici, která sahá až do starověku. V Afghánistánu však existuje jen jediný katolický kostel - kaple na italském velvyslanectví v Kábulu, uvádí to katolická zpravodajská agentura ZENIT. Kvůli uzavření velvyslanectví v průběhu afghánské občanské války však tato kaple nebyla přístupná. Itálie navázala diplomatické vztahy s Afghánistánem ve 20. letech 20. století. V roce 1933 mohl být na základě zvláštní dohody na italském vyslanectví otevřen katolický kostel a katolický kněz mohl zahájit v afghánském hlavním městě svou službu jako duchovní správce mezinárodního společenství. Avšak ani během monarchie zde nebyla možná otevřená evangelizace. Ve vší tichosti však mohla i v období občanské války pracovat tři křesťanská společenství: čtyřčlenná komunita "Malých sester Ježíšových," jejichž spiritualita byla ovlivněna Charlesem de Foucauldem; evangelicko - luteránští "Nositelé Krista," kteří provozují jedinou nemocnici pro léčbu malomocenství v zemi a ekumenická "International Assistant Mission," která vede oční kliniku a porodnici v Herátu a Kábulu. Tato tři společenství, jejichž činnost je obyvatelstvem respektována a oceňována, mohla pracovat i za vlády Talibanu. Křesťanství má v Afghánistánu dlouhé dějiny, které sahají až do antiky. Je doloženo, že Herát byl od 6. století sídlem metropolity Apoštolské církve Východu (církve staré perské říše) a od 9. století také sídlem syrsko-ortodoxního metropolity. Rovněž město Zarang bylo sídlem biskupů obou církví. Okolo roku 1000 obdržel syrsko-ortodoxní biskup v Zarangu dokonce titul metropolity. I na území dnešního Afghánistánu - stejně jako v jiných částech západní a střední Asie - bylo křesťanství ohroženo na konci 14. století během velkého tamerlánského pronásledování. Bohaté křesťanské dějiny Afghánistánu až do této doby jsou dodnes z velké části neprobádány. V letech 1735 až 1897 existovalo v Kábulu arménsko-apoštolské společenství. V roce 1879 se pokusila katolická církev zřídit apoštolskou prefekturu "Kafiristan," která byla svěřena misionářům Mill-Hill. Název "Kafiristan" (= země pohanů) označoval východní afghánskou provincii, která nebyla vzhledem ke své nepřístupnosti dosud islámská. Obyvatelé byli od doby Alexandra Velikého příslušníky starořeckého náboženství. Koncem 19. století však byla provincie s použitím státních mocenských prostředků islamizována a od té doby se nazývá "Nuristan" (= země čistých).

Počet obětí ve WTC nižší než 3900 - Oficiální počet obětí teroristických útoků 11. září v New Yorku v posledních týdnech poklesl pod 3900, což je asi o 3000 méně, než činily původní odhady. Napsal to na své internetové stránce americký list The New York Times. Podle něj by mohl konečný počet obětí v troskách Světového obchodního střediska (WTC) klesnout po 3000 vzhledem k duplikacím a chybám v různých seznamech. "Díky Bohu, mnoho těch lidí je naživu a v pořádku," řekl listu zástupce newoyrské policie Charles Campisi. Podle The New York Times se poněkud rozcházejí údaje policie a radnice v New Yorku. Policie se domnívá, že počet mrtvých nebo pohřešovaných je 3702, zatímco radnice uvádí 3899. Při útoku uneseným letadlem v Pentagonu zahynulo 189 lidí a na palubě letadla 64. Dalších 44 osob přišlo o život v troskách dalšího uneseného letadla ve státě Pennsylvánie. Podle v úterý zveřejněných čísel nemůže být počet obětí všech tří útoků vyšší než 4142 a vzhledem k probíhajícím revizím seznamů by mohl klesnout až na 3245, napsal deník. Podle něj neoficiální počty různých sdělovacích prostředků nepřekračují v případě WTC 2950 obětí.

Snižování počtu obětí vyplývá z toho, že někteří lidé byli uvedeni na různých seznamech vícekrát. Například jedna žena byla uvedena pod dívčím i manželským příjmením. Vyškrtnuty byly také desítky jmen, které původně uváděly na seznamech pohřešovaných zahraniční konzuláty.

Poradci mají bin Ládina zabít, bude-li mu hrozit zajetí - Terorista Usáma bin Ládin nařídil svým poradcům, aby ho zabili v případě, že by mu hrozilo, že padne do rukou amerických jednotek. Napsal to saúdskoarabský deník Al-Vatan, který se odvolal na nejmenované americké a evropské diplomatické zdroje. Americká vláda je podle nich přesvědčena, že se bin Ládina nepodaří dopadnout živého. "Vydal nejbližším poradcům přesné instrukce. Zůstanou v jeho blízkosti do konce a mají ho zastřelit, jestliže se dostane do obklíčení, z něhož nebude úniku," napsal Al-Vatan. Bin Ládin je podle něj v silně střeženém horském úkrytu poblíž jihoafghánského Kandaháru. Na videozáznam natočil poslední vůli, v níž vyzývá muslimy, aby po jeho smrti pokračovali v útocích na USA. Washington bin Ládinovi připisuje hlavní podíl na zářijových atentátech na New York a Washington a za informaci, jež povede k dopadení, nabízí 25 miliónů dolarů.

Tálibán nabízí 50 miliónů dolarů za Bushovu hlavu - Částku 50 miliónů dolarů prý nabídne afghánské vládní hnutí Tálibán za likvidaci amerického prezidenta George W. Bushe. Novinářům to sdělil tálibánský policejní náčelník v jihoafghánském městečku Spin Boldak Muhammad Saíd Hakkání. Reagoval tak na fakt, že USA nabízejí prostřednictvím rozhlasových vln a letáků shazovaných z letadel 25 miliónů dolarů za informace vedoucí k dopadení šéfa teroristické sítě al-Kajdá Usámy bin Ládina a jeho společníků. "Dáme 50 miliónů, i když jsme chudá země," prohlásil Hakkání. Podle něho nemá vypsání odměny za bin Ládina v Afghánistánu naději na úspěch, protože muslimy prý peníze vůbec nelákají.

Boje mezi filipínskou armádou a povstalci - Boje mezi filipínskou armádou a muslimskými povstalci na jižním ostrově Jolo si vyžádaly v prvních dnech podle agentury Reuters 160 obětí. Konflikt začal v pondělí 19.listopadu, kdy asi 600 stoupenců někdejšího vůdce Fronty národního osvobození Morů (MNLF) Nura Misuariho napadlo vojenské a policejní základny na ostrově Jolo. Povstalci protestují proti konání blížících se voleb na post guvernéra Autonomní oblasti muslimského Mindanaa (ARMM). Misuari označil volby plánované na 26. listopadu za porušování mírové dohody z roku 1996, a proto v nich nekandiduje. Filipínská prezidentka Gloria Macapagalová-Arroyová nařídila, aby byl Misuari okamžitě zbaven funkce guvernéra ARMM a zatčen s obviněním pro pobuřování a vzpouru. Rebelové však odmítají sdělit, kde se jejich vůdce nachází, podle zpráv rozvědky prý uprchl za hranice a je na "velmi bezpečném místě". V Zamboange a dalších městech na jihu souostroví proti sobě v současnosti bojuje více než 7000 vojáků a asi 600 ozbrojenců MNLF. MNLF zahájila boj za nezávislý muslimský stát na jihu převážně křesťanských Filipín v roce 1972. S vládou v Manile podepsala v září 1996 mírovou dohodu, která jim poskytla širší autonomii v oblastech ostrova Mindanao. Několik tisíc bojovníků MNLF bylo poté přijato do armády a k policejním jednotkám.

Čínské úřady tvrdě útočí proti internetu - Čínské úřady nařídily uzavřít 17 000 internetových kaváren, které neblokovaly "podvratné a pornografické" webové stránky. Kampaň proti kavárnám byla zahájena v dubnu a v jejím rámci bylo zkontrolováno téměř 100 000 kaváren. Informovala o tom včera agentura AP s odvoláním na čínský tisk. Kromě okamžitého uzavření 17 000 internetových kaváren nařídily úřady dalším 28 000 zavést v brzké době monitorovací zařízení. Internetové kavárny lze nyní najít téměř v každém čínském městě, ačkoli se zpravidla jedná pouze o jedinou spoře osvětlenou místnost s desítkou počítačů. Internet v současné době využívá 27 milionů Číňanů, tedy zhruba sedmkrát více než tomu bylo před dvěma lety. Z toho se 4,5 milionu spoléhá výhradně na internetové kavárny. Čínská vláda podporuje rozvoj internetu jako komerčního média, ale obává se jeho využívání politickým disentem. Vláda blokuje i webové stránky zahraničních novinářských organizací.

Dánští voliči dali přednost pravici - Poprvé za posledních 72 let se v Dánsku ujme vlády pravice. Dosavadní premiér Poul Nyrup Rasmussen složil včera ráno do rukou královny Margrethe demisi celé své vlády. Volby skončily vítězstvím Liberální strany Venstre v čele s příštím premiérem Andresem Foghem Rasmussenem, která bude mít v parlamentu 56 poslanců. Její koaliční spojenci z Konzervativní lidové strany obsadí 16 křesel, Křesťanská lidová strana čtyři křesla a krajně pravicová Dánská lidová strana 22 křesel. Zástupci pravicových stran tak obsadí ve 179členném parlamentu (Folketingu) 98 křesel. Odstupující vládní koalice získala pouze 77 křesel. Zbývající čtyři místa připadnou dvěma nekontinentálním oblastem - Grónsku a Faerským ostrovům. Dánští voliči uštědřili svým příklonem k pravici nečekaně tvrdou ránu sociálním demokratům, kteří stáli v čele vlády posledních devět let.

Newyorská "dvojčata" budou opět zářit o Vánocích - Dvě "věže" z barevného světla by měly do Vánoc zazářit na místě zničeného Světového obchodního centra (WTC) v New Yorku. Postará se o to firma Space Cannon z italského města Alessandria, jejíž technici a inženýři pracují na projektu dnem i nocí, aby vše stihli včas. Firma dostala na projekt zakázku od města New Yorku. Její prezident Bruno Baiardi prohlásil, že "dvojčata" vytvořená jeho firmou budou mnohem vyšší, než ta původní. Zařízení, jež firma v New Yorku instaluje, je schopné promítat světelný sloup až do výše šesti kilometrů. Jeho součástí je 88 počítačově řízených reflektorů, které s pomocí xenonového světla mohou imitovat sluneční svit. USA poskytnou pro dopravu zařízení dvě velká nákladní letadla, a tak dvě věže a s nimi také obrovská americká vlajka zazáří na Manhattanu ještě před Vánocemi.

Podle ČTK a agentur

Z VLASTI

Carolina od 2. do 22.listopadu

Politické události

Čeští vojáci se zapojí do protiteroristické kampaně

Česká republika poskytne USA vojenskou jednotku, která se bude podílet na protiteroristické operaci Enduring Freedom (Trvalá svoboda). O pomoc 1.listopadu oficiálně požádal americký velvyslanec Craig Stapleton. Podle náčelníka generálního štábu Jiřího Šedivého má jednotku tvořit 300 lidí, převážně z 9. roty protichemické ochrany z Liberce. Údajně se počítá i s vojáky ze 43. výsadkového mechanizovaného praporu. Místo nasazení jednotky je prozatím tajné.

Klaus na kongresu ODS kritizoval i vlastní poslance

Václav Klaus zůstává i po deseti letech předsedou Občanské demokratické strany. Důveru mu vyslovilo 92 procent delegátů XII. kongresu, který se konal od 2. do 4.listopadu v Ostravě. Post místopředsedů obhájili Petr Nečas a Ivan Langer, nově do této funkce usednou Jan Zahradil a staronově Miroslav Beneš. Neúspěšně na místopředsednické křeslo kandidovaly například bývalá předsedkyně Senátu Libuše Benešová nebo poslankyně Kateřina Dostálová. Klaus v projevu kritizoval nejen vládní sociální demokracii a opoziční čtyřkoalici, ale i vlastní poslance, senátory a stínovou vládu: "Kolik z našich poslanců a senátorů se dokázalo v parlamentu i v médiích prosadit a dát o sobě vědět? Kolik jmen z nich by uměl o politiku se zajímající občan - náš příznivec nebo odpůrce - vyjmenovat, kolik mu jich utkvělo v paměti?" Snahou ODS v parlamentních volbách 2002 bude výrazné vítězství a vstup do vlády. Pokud by se nepodařilo sestavit jednobarevný kabinet, představitelé ODS nejčastěji hovoří o spolupráci s čtyřkoalicí. Nečas nevyloučil ani spojenectví s ČSSD. Jedním z hlavních politických cílu ODS se stává vstup země do EU. Klaus naznačil možnost rezignace na funkci v případě volebního neúspěchu ODS. Na projev předsedy ODS reagovali nesouhlasně představitelé všech parlamentních stran.

Miloš Zeman na oficiální návštěvě v USA

Hlavními body premiérova týdenního programu, který začal 4.listopadu, byla účast české protichemické jednotky v protiteroristické operaci, nákup stíhaček pro českou armádu, export českých letounů L-159, stížnost amerických firem na neprůhlednost privatizace, vzájemné uvolnění obchodu a stížnost CME na ochranu investic. V pondělí 5.listopadu měl Zeman přednášku na univerzitě ve Standfordu. V diskusi se studenty čelil otázkám týkajícím se programu oživení ekonomiky a svobody slova v ČR. Premiérova návštěva vyvrcholila 9.listopadu setkáním s nejvyššími představiteli USA. Prezidenta George Bushe Miloš Zeman během patnáctiminutového rozhovoru ujistil o podpoře amerických operací v Afghánistánu a potvrdil nabídku českých vojenských jednotek. Rozhovor se též týkal vzájemné spolupráce tajných služeb, jíž Bush ocenil, a konání summitu NATO napřesrok v Praze. Premiér se rovněž setkal s ministrem zahraničí Colinem Powellem a prostřednictvím videokonference i s viceprezidentem Richardem Cheneym. Stal se čestným občanem státu Texas a v New Yorku se setkal s krajany. Důležitým bodem návštěvy byla i jednání se současnými a možnými americkými investory v ČR. Nabídl daňové úlevy několika společnostem zabývajícím se informační a komunikační technologií (Motorola, Intel, Samsung aj.). Obdobně jednal se společností Lockheed Martin o vstupu do Aera Vodochody a současnému podílníku české zbrojovky, firmě Boeing pak vytkl nedostatečný zájem o společnost.

Česko by mohlo vstoupit do Evropské unie za tři roky

Evropská komise dala v letošní hodnotící zprávě najevo, že Česká republika by se v roce 2004 mohla stát členem EU. Komise, která více než stostránkovou zprávu oficiálně představila 13.listopadu, na rozdíl od loňska konstatuje, že ČR je fungující tržní ekonomikou, zatímco loňský dokument uvádí, že se za ni pouze považuje. Vedoucí Delegace EK v ČR Ramiro Cibrian podotkl, že vydrží-li tempo jednání o vstupu, bude ČR jednou ze zemí, která příští rok uzavře přístupové rozhovory. Cibrian také potvrdil, že noví členové by se už mohli zúčastnit voleb do Evropského parlamentu v roce 2004. Komise pochválila pokrok v soudní reformě, zlepšení makroekonomické situace a dokončení privatizace bank. Kritika však směřovala na zákon o České národní bance, malý pokrok ve správní reformě, nedostatečnou ochranu na hranici, zvláště mezi ČR a Slovenskem, a nedostatečný boj s hospodářskou kriminalitou a korupcí. Za jeden z hlavních problémů Brusel považuje, že neexistuje zákon o státní službě.

Čeští vědci objevili látku účinnou proti HIV

Nový prepárat, který se zrodil v laboratořích českých vědců z Ústavu organické chemie a biochemie Akademie věd ČR, schválili před několika dny v USA. Denní tisk o tom informoval 15.listopadu. Lék má až 90% úspěšnost a měl by pomoci řadě lidí, u kterých se již projevila rozvinutá forma nemoci. Ani on ji nedokáže vyléčit, ale pouze ji zpomaluje či pozastavuje. Účinnou latku tenofovir objevili čeští vědci téměř náhodou při studiu zcela jiného problému. Viread byl testován více než na 5000 lidí a nemá prakticky žádné vedlejší účinky sám ani v kombinaci s jinými léky. Další výhodou je, že virus HIV, který smrtelnou nemoc způsobuje, je jen velmi obtížně schopen zmutovat do formy, proti níž lék už nezabírá a vytvořit si tak vůči němu imunitu. Viread je nejen poměrně cenově dostupný (jeho roční užívání vyjde v USA na 4100 dolarů, které zaplatí pojišťovna), ale hlavní předností je, že výrazně zvýší komfort pacientů. Oproti jiným lékům, ktere bylo nutno užívat každých osm hodin a minimálně dvě hodiny před jídlem v kombinaci s dalšími tabletami, se viread bere pouze jednou denně v jakoukoli dobu. V současné době se testuje v Austrálii, Brazílii, Argentině, ve Švýcarsku a v zemích EU.

Ze Slovenska

Slovensko přijalo kladné hodnocení Evropské komise

Hodnotící zpráva Evropské komise posunula Slovensko blíže k Evropské unii. Země plní politická a ekonomická kritéria, což jí napomáhá k dosažení vstupu do Evropské unie k 1.lednu 2004. Za jeden z kladných bodů dokumentu lze považovat označení Slovenska za zemi s fungující tržní ekonomikou. Ta je, dle Evropské komise, schopna v blízké budoucnosti úspěšně čelit tlaku unie. SR se tak dostala na úroveň sousedních kandidátských zemí a vytvořila si výhodnou pozici pro závěrečná jednání v příštím roce. Kriticky se zpráva EK staví hlavně k otázkám administrativy, korupce a podmínek rómské komunity. Za další krizové oblasti považuje zemědělství a regionální politiku.

Rudolf Schuster s podnikateli v Rusku

Obchod byl hlavním tématem první oficiální návštěvy slovenského prezidenta Rudolfa Schustera v Rusku 11. a 12.listopadu. Delegaci tvořilo 40 podnikatelů z mnoha oborů, včetně předsedy představenstva Slovenských aerolinií a ředitele Slovenských elektráren. Nejvyšší politiku zastupovali pouze tři ministři. "To odpovídá charakteru návštěvy. Jsou tam ti, kteří mají v Rusku zájmy," komentoval tento fakt analytik Slovenské společnosti pro zahraniční politiku Alexandr Duleb. Vladimir Putin přijal slovenského kolegu na tři čtvrtě hodiny, jednali bez tlumočníka. "Konstatovali jsme, že naše bilaterální vztahy nejsou zatížené žádnými problémy," prohlásil Putin. "...ledy, které po revoluci jistý čas trvaly, můžeme považovat za roztáté," reagoval Schuster. Pokud jde o vstup Slovenska do NATO a EU Schuster přesvědčoval, že "integrace nemůže být překážkou rozvoje vzájemných vztahů, spíše naopak." Oba prezidenti volali po silnější ekonomické spolupráci. Také se jednalo o ruském dluhu - slovenští představitelé naznačili ochotu postupovat podle tzv. českého modelu deblokace odkoupením pohledávky soukromým subjektem.

Nelegální zbraně ze Slovenska

Slovensko bylo až donedávna jedním z hlavních středisek vývozu zbraní do západoafrických států Libérie a Sierry Leone. Vyplývá to ze zprávy, kterou předložil tým nezávislých vyšetřovatelů Radě bezpečnosti OSN. Informovala o tom ČTK. Za nelegálním vývozem měl stát slovenský občan Peter Jusko. Ten měl vyvážet zbraně již od počátku 90. let do zemí, na které OSN uvalila zbrojní embargo. Zbraně přes Juskovu společnost Joy Slovakia proudily především na území západní Afriky. Existuje však i podezření, že se mohly objevit také v rukou čečenských povstalců a na území Chorvatska v době, kdy pro tuto zemi platilo embargo OSN. Poté co na sebe firma Joy Slovakia upoutala pozornost několika západoevropských a středoevropských zpravodajských služeb, založil Jusko v Guineji společnost Pecos, která se vydávala za firmu nakupující pro tamní ministerstvo obrany. Tým OSN zdůraznil, že se doposud podrobně zabýval jen několika případy nelegálního vývozu firmy Pecos, avšak má k dispozici dokumenty o dalších nelegálních dodávkách vrtulníků, letadel, raket, děl a velkého množství malých zbraní a munice.

Ekonomika

Vláda rozhodla o prodeji Becherovky a Tatry

Vláda rozhodla o prodeji 59% akcií likérky Jan Becher - Karlovarská Becherovka společnosti Salb, kterou ovládá francouzský gigant Pernond Ricard. Ten zaplatí za Becherovku 1,377 miliardy korun, což je o 53 milionů korun více, než se původně předpokládalo. Tento rozdíl je kvůli opoždění platby, kterou vláda před měsícem revidovala původní privatizační verdikt. Salb již dříve odmítl v dohodnutém termínu Fondu národního majetku zaplatit. Obával se totiž známkoprávních sporů s podnikatelem Zdeňkem Hoffmanem, a proto požadoval od státu záruky, že likérku před nároky Hoffmana ochrání. Vláda tento požadavek odmítla a později ustoupil i Salb.

Vláda rozhodla rovněž o prodeji Automobilky Tatra, kterou koupí od státu společnost SDC International. Podle materiálů ministerstva financí zaplatí za 91,6 % akcií 380 milionů korun. Dalších 438 milionů korun musí SDC investovat do automobilky během tohoto roku. V případě, že tuto investici neprovede, hrozí jí přibližně stejně vysoká pokuta. Posledních 400 milionů korun zaplatí za závazky společnosti. Celková částka za nákup Tatry bude přibližně 1,2 miliardy korun. Partnerem SDC je americký výrobce těžkých nákladních vozů Terex.

Kurzovní lístek ČNB 22. 11. 2001

EUR, 1	33.215
Francie, 1	5.064
Itálie, 1000	17.154
Rakousko, 1	2.414
SRN, 1	16.983
Kanada, 1	23.666
Slovensko, 100	77.057
USA, 1	37.796

Kultura

Tmavomodrý svět vidělo milion diváků

Více než milion diváků navštívilo v českých kinech film Jana Svěráka Tmavomodrý svět. Podle šéfa distribuční společnosti Cinemart Jana Jíry dosáhl snímek tohoto úctyhodného počtu už 24 týdnů od premiéry. První mezinárodní prezentaci měl 9.září na festivalu v Torontu a dosud byl zakoupen více než do tří desítek zemí. V americké distribuci se film objeví koncem prosince, v únoru se začne promítat v Německu, Rakousku a Británii. Předchozí Svěrákův snímek Kolja, který získal Oscara, navštívilo v českých kinech 1,3 milionů diváků. Tmavomodrý svět se bude jako český kandidát ucházet o nominaci na Oscara.

Sport

Češi druzí na Švédských hokejových hrách

Až závěrečné severské derby rozhodlo o vítězství domácí reprezentace na Švédských hokejových hrách. Čeští reprezentanti přišli o triumf v turnaji v utkání proti Rusku. K celkovému vítězství jim stačila i remíza, ale podlehli Rusku 2:3. Švédové pak porazili odvěkého rivala Finsko v poměru 5:2. Češi představili na turnaji novou brankářskou dvojici - Adam Svoboda, Jiří Trvaj. Oba se odvděčili velmi spolehlivými výkony. Ani další nováčci (Leska, Balaštík či Branda) nezklamali a ukázali trenéru Augustovi, že současný národní tým má do budoucna určitě na čem stavět.

Josef kardinál Beran

Pokračování ze str.2

onom režimu. Biskupové nepochybují, že všichni katolíci budou svědomitě plnit všechny své povinnosti vůči Bohu, Církvi, národu a sátu. Nezradíme ani stát, ani svůj lid, ale nezradíme ani Boha nebo Církev."

Když představitelé jiných církví vydali list, kterým nabádali k volbě kandidátů jednotné volební listiny, katoličtí biskupové nejen odmítli, nýbrž výslovně zakázali kněžím kandidovat. Acibiskup Beran tehdy upozornil kněze Josefa Plojhara, že podle církevního zákoníku kněz, který bez výslovného povolení, jež je vyhraženo pouze Svatému stolci, přijme úřad státního ministra, se tímto svým činem sám zbavuje práva vykonávat kněžské funkce.

Mastaly měsíce dopisů ministrům spravedlnosti a školství, ve kterých arcibiskup Beran žádal pro Církev a biskupy, jejichž poradám předsedal, aspoň nejmenší míru svobody. Na dopisy mu nebylo nikdy odpověděno. Při biskupské poradě 22.března 1949 v Dolním Smokovci, zatímco biskupové byli shromážděni v kapli ke společné modlitbě, litoměřický biskup Štěpán Trochta odešel do zasedací síně a tam překvapil Alexeje Čepičku, jak dohlíží na zamontování odposlouchávacího zařízení. A tehdy rozčílený Trochta uštědřil komunistickému ministrovi políček a bylo po poradě.

Dne 18.června 1949 arcibiskup naposledy kázal v katedrále na Strahově. Byl to jeho odkaz národu: „Nikdy, nikdy nesvolím k dohodě, která je proti zákonům Božím a Církve svaté... Je třeba se modlit za duše, které zakolísaly ve víře... Pravda je jen jedna, kterou vám hlásá Církev, v jejímž čele jsou biskupové spojení s římským papežem. Chceme trpět za víru. Tím můžeme nejlépe prospět národu... Až se národ vzpamatuje, přikloní se úplně k Eucharistii a pak bude mír, klid a pokoj..."

Následující den v neděli po svátku Božího Těla se mělo konat procesí hradními nádvořími. Nekonalo se. Nemohlo. Katedrála byla obsazena komunistickými dělnickými milicemi a ty spustily hluk, jakmile se arcibiskup Beran chtěl ujmout slova, aby řekl, že „Katolické noviny," prodávané u kostelních dveří, nejsou katolické a že nová „Katolická akce" rovněž není katolická. Ten den se za ním zavřela brána arcibiskupské rezidence a začala druhá internace, tentokrát ve vlasti, kde místo gestapáků nastoupili komunističtí pochopové.

Zprvu se ještě některým podařilo s arcibiskupem Bernem soukromě mluvit, ale později se dozor zostřil a 10.března 1951 byl odvezen mimo území své diecéze a byl až do roku 1963 internován na přísně tajných místech, takže se o tomto období mluví jako by byl „za živa pohřben." Při své návštěvě Spojených států kardinál Beran ve svém projevu krajanům ve Washingtonu, D.C. o této době uvedl: „Bylo o mně rozhlašováno a tvrzeno, že jsem svou tvrdohlavostí, jako beran kazil a ničil všechny pokusy o usmíření. Tedy to nebylo spravedlivé. Já jsem jistě stál na svém, to ano. Le bylo to v roce, myslím 1955-56, když přišli páni z ministerstva vnitra, že se jim zdá, že poměry u nás jsou takové, že by snad mohlo dojít k nějakému urovnání. Já jsem řekl: „Ano beze všeho, ale musím se nějak dohodnout se Svatým otcem, s Vatikánem, s Římem. Dovolte mi do Vídně, na nunciaturu – poněvadž u nás už nunciatura nebyla – a já se pokusím nějak se dohodnout. „To by nešlo," odpověděli. Tak jsem řekl: „Dobře, já napíšu dopis Svatému otci." A poněvadž bylo ode mne žádáno, abych podepsal příslib věrnosti a oddanosti, že nebudu pracovat proti předpisům a zákonům, tak jsem připravil a přiložil latinský překlad tohoto příslibu. Za nějakou dobu přišli ti páni a řekli: „Už je to nemožné, poněvadž se vyskytl případ kardinála Minszentyho v Uhrách." Já jsem řekl ze své strany ano, žádal jsem jen schválení Svatého otce."

25.ledna 1965 byla zveřejněna zpráva, že arcibiskup Beran byl jmenován kardinálem. Byl odvezen na ministerstvo školství, kde se ho ptali, jaké má plány pro případ, že bude propuštěn do Říma na slavnosti. Řekl, že by se zdržel asi tři

Kardinál Beran s představiteli velkolepých pašijových her v Chicagu při své návštěvě v USA

týdny a pak by se vrátil. Poté mu bylo řečeno, že vláda si jeho návratu nepřeje. Následující den vyšla zpráva, podle níž kardinál Beran odletí do Říma, kde na vlastní žádost (tak dovedli komunisté lhát) hodlá zůstat trvale a jako svého nástupce doporučuje biskupa Františka Tomáška, kterého proto Vatikán jmenoval apoštolským administrátorem pražským.

Rozhodnutí Svatého otce bylo pro Berana projevem Boží vůle, které se podrobil, aby národu pomohl, když se tvrdilo, že jeho soba je to, co maří jednání mezi státem a Vatikánem. V Římě byl slavnsotně přijat ve svatopetrské bazilice 25.února 1965. Objetí papežovo nebylo jen gestem, byl to opravdový projev lásky a úcty k tomu, který podal důkaz poslušnosti zástupci Kristovu.

14.září 1965 otevřel Svatý otec Pavel IV. čtvrté a poslední zasedání druhého Vatikánského koncilu. Hned druhý den 15.září zahájil kardinál Spellman z New Yorku debatu o Prohlášení náboženské svobody, zakládající se na principu, že každý člověk má právo uctívat Boha podle příkazu svého svědomí. Američtí kardinálové Richter, Cushing a Sheehan nadšeně prohlášení podpořili, ale nejpřesvědčivěji na přítomné zapůsobil ze srdce vycházející projev kardinála Berana. On, který byl v nacistickém koncentráku a potom 14 roků vězněn komunisty, dakazoval, že Církev dnes trpí za své přehmaty v minulosti, když násilně potlačovala náboženskou svobodu. Vystoupení Beranovo bylo v klasické latině oceněno: Tantulus sed

tantus! (Tak maličký, ale tak velký duchem!)

Zpráva o Beranově projevu, jenž ovlivnil schválení sněmovního Prohlášení náboženské svobody proběhla světovým tiskem a zvláště ve Spojených státech zvýšila jeho popularitu, takže, když přiletěl 11.dubna 1966 na návštěvu Spojených států, vítali ho v New Yorku nejen kardinál Spellman s celou řadou katolického kléru a zástupci československých organizací, ale také představitelé jiných křesťanských denominací. Dvouměsíční návštěva Spojených států a Kanady byla pro kardinála Berana nesmírně namáhavá, ale přitom opravdu triumfální. Navštívil 14 států, kde se zastavil skoro na padesáti místech obývaných českými krajany. Všude byl nadšeně vítán církevními i světskými hodnostáři a věřícími nejen českého, ale i jinonárodního původu. Zvláště rád se setkával se studenty a dětmi. Na universitách byl poctěn pěti čestnými doktoráty, větší města mu udělovala čestné občanství a dokonce v severní Dakotě byl jmenován čestným náčelníkem a hrdinou kmene Chippewa s přiléhavým jménem: Clear Sky (Jasné Nebe). Okázalostí se vyznamenal Cleveland,vřelostí Texas se svým biskupem Janem Ludvíkem Mořkovským a nejdelším pobytem Chicago, které se v minulém století mohlo chlubit, že je po Praze největším českým městem. Na každé zastávce bylo jasně vidět, že se pořadatelé přičinili o to nejlepší přivítání, jakého byli schopni, a že vzácný host dovedl nadchnout mládež i dospělé k udržení českého jazyka a k lásce ke staré vlasti.

Krajané v Americe vítají kardinála Berana tradičně chlebem a solí

Po návratu z Ameriky vede kardinál Beran poutní výpravu s nemocnými do Lurd a dostává pozvání na jubilejní – padesátiletou výstavu ve Fatimě roku 1967. Podaří se mu také koordinovat apoštolskou činnost ve sprospěch českých uprchlíků i české Církve ve vlasti založením Českého náboženského střediska Velehrad v Římě.

Proč jméno Velehrad? Kardinál Beran si byl dobře vědom, že to jméno po staletí je ztotožněno s pojmem dědictví (anglicky heritage), jež v sobě zahrnuje především víru, kterou nám přinesli svatí Cyril a Metoděj. Když se v devatenáctém století snažili čeští pokrokoví intelektuálové udělal ze svatých věrozvěstů pouze nositele kultury, tak se se zlou potázali u tatíčka arcibiskupa Stojana tak, jako když komunistický ministr školství zahájil svůj proslov na jubilejních velehradských oslavách slovy: „Cyril a Metoděj...“ a statisícový zástup zahřměl: „Svatí Cyril a Metoděj!“, aby podtrhl, že to byli především světci a pak teprve učenci. Dědictví – heritage, jehož podkladem nejsou hodnoty náboženské je odsouzeno k rozpadu avšak dědictví vybudované na pravdách a hodnotách věčných je stále živé, jak to dosvědčují zde v Americe Italové, Irové, Poláci, Litevci a po celá tisíciletí Židé.

Kardinál Beran plánoval i návštěvu českých krajanů v Brazílii. Předtím ho ale jeho skeretář, pozdější biskup Mons. Jaroslav Škarvada přesvědčil, aby se dal lékařsky prohlédnout. Lékaři zjistili velký rakovinový nádor a pan kardinál se podrobil operaci. Při tom se zjistilo ještě několik metastází na střevech, takže lékař konstatoval, že pacientovi zbývá už jen málo měsíců života.

Po návratu z nemocnice chce kardinál znovu začít plně pracovat, ale cítí, že už mu to nejde tak od ruky. 19.března slaví své jmeniny, přátelé přicházejí blahopřát, ale všichni vědí, že se blíží konec. Na Květnou neděli se účastní svěcení ratolestí ve Svatopetrské bazilice, oslaví ještě svátek sv.Jana Nepomuckého. Následující den 17.května při ranní mši svaté jen sedí a lékař nařizuje uložit na lůžko. Když mu Mons.Škarvada připomene, že je třeba se připravit na cestu, odpovídá: „Ano, hned.“ V dest hodin přijme svátost nemocných, všem dává

Kardinál Beran v Severní Dakotě jako čestný náčelník kmene Chippewa

požehnání a v 10.40 hod. odevzdává duši Pánu. Dvě minuty po jeho skonu přichází papež Pavel VI. a vtiskuje na čelo zesnulého otcovský polibek.

Světový tisk oznamuje smrt kardinála Berana a celému světu znovu připomene osud tehdy ujařmeného Československa. Přátelství Svatého otce neskončilo oním otcovským polibkem, kterým byla zemřelému prokázána pocta, jaké se dostává málokomu. Smuteční obřady se konaly 22.května ve Svatopetrské bazilice v blízkosti oltáře zasvěceného sv. Václavu. Po zádušní mši svaté, kterou sloužil pražský administrátor biskup, pozdější kardinál František Tomášek, vykonal výkrop sám Svatý Otec. A aby mimořádné pocty byly dovršeny, odebírá se průvod s tělesnými pozůstatky do vatikánské krypty, kde jsou uloženy v mariánské kapli v blízkosti hrobů Pia XII. a blah.Jana XXIII., nedaleko hrobu sv.Petra. Hrob kardinála Berana nás tak stále spojuje s místem, které je symbolem jednoty Církve a vyzývá k věrnosti Svatému otci, čehož on byl po celý život skvělým příkladem.

Kardinál Beran – vězeň a mučedník dvou satanských režimů minulého století odevzdal duši Bohu, srdce národu a tělo zástupci Kristovu v Římě. Modleme se, aby byl co nejdříve povýšen ke slávě oltáře.

Dle vzpomínek Otce biskupa Jaroslava Škarvady sestavil Karel Chrobák

NOT ALL BUSINESS CARD ARE

CREATED BE EQUAL...

OTHER PRODUCTS:

E-BIC-CARD

E-BIC-FLOPPY

SOFTWARE

WEB SITE DESIGN

GRAPHIC DESIGN

CUSTOM SHAPES CD'S

CALL: 708-974-9700

DESIGNTRAX IS DEFINING WHAT BUSINESS CARDS IN THIS CENTURY ARE GOING TO BE...

DESIGNTRAX.COM

Vánoční bazar Ú.M.S.

Ústředna Moravských Spolků
pořádá svůj každoroční vánoční bazar
v pátek 30.listopadu a v sobotu 1.prosince 2001
od 9 hodin ráno do 4 hodin odpoledne,
ve svém klubovním domě,
2140 S. Wesley Avenue, Berwyn, Illinois.

Ke koupi bude nabídnuto mnoho českých vánočních předmětů, vánoční umělecké věci, ruční práce, výtečné domácí pečivo, vánoční cukroví a též tradiční občerstvení.

Bude tombola – loterie a také v sobotu od 12 hodin do 2 hodin odpoledne ***přijde český svatý Mikuláš s andělem a čertem.***

Přijďte, popovídejte si s námi a zároveň udělejte na našem bazaru nějaké vánoční nákupy!!!

Úmrtní oznámení

S bolestí v srdci oznamujeme všem přátelům a známým smutnou zprávu, že Pán Bůh povolal na věčnost našeho milého tatínka, dědečka, bratra, strýce a bratrance, pana

Ing.Miloslava Janského

Narodil se 16.května 1923 v Kolíně. Po 2.světové válce studoval na vysoké škole chemické v Bratislavě, odkud těsně před promocí utekl za hranice tak, že 12.května 1950 u Děvínské Nové Vsi přeplaval Dunaj do Rakouska. Dostal se do Norimberku v Německu, kde se oženil s manželkou Rozemarie a v roce 1952 pak odešli do USA, kde spolu vychovali čtyři děti, kterým dali vysokoškolské vzdělání. V Americe uplatnil své vzdělání ve dvou firmách v Brookfieldu a v Lake Curych, kde zdokonalil výrobu a zavedl nové technologie. V posledních letech trpěl vážnou nemocí, kterou trpělivě snášel. Po celý život zůstal věrný své katolické víře, byl vroucím ctitelem Panny Marie a velkým dobrodincem církve, zvláště Tovaryšstva Ježíšova. Byl hrdý na svůj český původ a do poslední chvíle toužil po návratu do vlasti. Na věčnost byl povolán 11.listopadu 2001 a rozloučili jsme se s ním 20.listopadu 2001 v pohřebním ústavě Heritage - Kopiski's na Oak Park Avenue v Berwynu. Jeho tělo bude převezeno do Kolína, kde bude pohřben v hrobě svých rodičů.
Mše svatá za spásu jeho duše bude obětována v kostele P. Marie Svatohorské v Ciceru v sobotu 1.prosince 2001 v 6.15 večer.
Děkujeme všem, kdo si na něj vzpomenou v modlitbě s námi.
Rozemarie, Tereza, John, a Theodor, děti s rodinami
Helena Veselá, sestra s rodinou
a ostatní příbuzní v USA a v České republice

Vroucí vzpomínka

Letošního 26.listopadu jsou tomu již čtyři roky, co náhle a neočekávaně odešel na věčnost můj milovaný manžel, pan

Jozef Sova

Jeho náhlý odchod jsme těžce nesli
a v našich srdcích zůstala veliká prázdnota.

Mši savtou jsme za něho obětovali u Panny Marie Svatohorské v Ciceru v sobotu 24.listopadu 2001

Věrně vzpomíná celá pozůstalá rodina
zde v Americe i na rodné Moravě.
Emilie Sovová, naželka
za celou rodinu

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Dám do pronájmu 1,5 pokojový byt

s pračkou a sušičkou v basmentu
za $ 590, v platbě je vše zahrnuto
kromě elektrického proudu

Volejte Petra tel. 630 – 674 7166

NEW CZECH RADIO SCHEDULE

for the Cleveland Area

Saturdays 2.00 – 3.00 p.m.
WERE 1300 AM

Sundays 1.00 – 3.00 p.m.
WERE 1300 AM

Host Joe Kocab

Česká misie v Chicagu srdečně zve všechny děti i dospělé na tradiční

Mikulášskou besídku

v neděli 9.prosince 2001

v sále Besedního domu farnosti
Panny Marie Svatohorské
2416 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804

Dveře budou otevřeny od 2.00 PM
Kulturní program začne ve 3.00 PM

V programu vystoupí děti z České sobotní školy kardinála Josefa Berana se svým pásmem koled a hudby.
Jako hosté s bohatým programem vánočních zpěvů vystoupí Cíba Ješina se svými přáteli.
Na závěr přijde svatý Mikuláš v doprovodu anděla a čerta, který bude dětem nadělovat dárky.
Bude připraveno též bohaté pohoštění.

Současně bude v sále umístěna

prodejní výstava obrazů

naší známé české malířky

Aleny Pokorné

Za lidové ceny zde můžete zakoupit obrazy malé i velké jako nevšední dárek pro své blízké k nastávajícím vánocům.

Vstupné na besídku je dobrovolné.

Bližší informace podá
Fr. Dušan Hladík - tel: (708) 656 7472
Mobil: (708) 533 1050

H. Marik Sons

George Schubert Funeral Homes

6507 West Cermak Road Berwyn, Illinois
60402(708) 484-6310 FAX (708) 484 0158

Please join us for a very special afternoon of remembrance.

Annual Memorial & Candle Lighting Service

You are invited to join us for the third annual memorial and candle lighting service to honor and remember your loved ones.
Sunday. November 25, 2001 at 2 p.m. at the H. Marik Sons – George Schubert Funeral Home of Berwyn 6507 W. Cermak Rd.
Refreshments will be served following the service.
We hope that you can attend this special service. Sponsored by the family and staff of the H. Marik Sons – Goerge Schubert Funeral Home

Vánoční koncert

Hudebně - vokální skupina
CÍBA & spol.
hraje a zpívá
ČESKÉ VÁNOČNÍ KOLEDY
v restauraci KLAS
5734 West Cermak Rd. Cicero
v pátek dne 14.prosince 2001
v 7.00 hodin večer

Úmrtní oznámení

Oznamujeme přátelům a známým smutnou zprávu, že 5.listopadu 2001 zemřel můj drahý manžel, tatínek, tchán a dědeček, pan

KAREL HALAŠKA

v Highlands Ranch v Coloradu, dříve Chicago, Cicero a Winnetka v Illinois, ve věku 89 roků.

Narodil se v Chicagu, pokřtěn byl v kostele u Svatého Prokopa v České Plzni, od roku 1922 do února 1948 žil v Československu a vrátil se natrvalo do Ameriky s rodinou po nešťastném únoru 1948.

Byl absolventem Obchodní akademie v Praze – Karlíně a pracoval dlouhá léta v exportním oddělení továrny na hospodářské stroje u firmy Mr. Melichar – Umrath a spol. v Brandýse nad Labem až do odchodu do Spojených států.

Po návratu do USA pracoval několik let u známé krajanské firmy Sokol and Company v Chicagu a nakonec nastoupil bankovní dráhu u Continental Bank, nyní Bank of America v Chicagu až do odchodu do penze.

Byl s maželkou oddaně zapojen do československého krajanského života. Byl dlouholetým členem ČSA Fraternal Life u řádu Turnov č. 302, později Lincoln Turnov č.302 a po přestěhování do Colorada u řádu Mile Hi Czechs č. 432. Za ČSA byl také dlouhá léta delegátem u Českého národního hřbitova v Chicagu, kde ve správní radě zastával místo tajemníka 18 let. Byl spoluzakladatelem a stálým členem odbočky Československé národní rady v Americe Gen. M. R. Štefánik a několik let členem předsednictva rady.

Rozloučení bylo v pátek 9.listopadu 2001 v 7 hodin
v pohřebním ústavu Švec a synové,
6227 W. Cermak Rd., Berwyn
a pohřben byl v Masarykově Memorial Mausoleum
na českém národním hřbitově.
Mše svaté za spásu jeho duše byla ořtována
u Panny Marie Svatohorské v Ciceru v sobotu 10.listopadu 2001

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě s námi.

V zármutku zde zůstávají:
manželka Anna
synové Karel a Mirek
snacha Suzane
vnuci Douglas, Nicholas, Christopher, Mirek Jr. a Clayton

V Chicagu otevřen český honorární konzulát

Dr. Petr Pithart, předseda Senátu České republiky
předává pověřovací listiny honorárnímu konzulovi v Chicagu Dr. Jiřímu Drostovi

V úterý 20.listopadu 2001 velvyslanec České republiky u Spojených států Amerických Jeho Excelence Martin Palouš otevřel na recepci v Arlington Heights český honorární konzulát pro chicagskou oblast.

Čestným konzulem byl jmenován George T. Drost, J.D., který se narodil před 54 roky v československu a jeho babičce se podařilo dvouletého Jiříčka dostat za jeho rodiči do Ameriky, kteří tam uprchli po únoru 1948. George Drost po obdržení doktorátu práv na De Paul universitě pracoval na ministerstvu financí, odkud odešel jako právní poradce a náměstek prezidenta Společnosti pro distribuci průmyslových výrobků. V roce 1985 založil advokátní firmu: Drost, Kivlahan & McMahon, Ltd. v Arlington Heights.

Český velvyslanec v USA Martin Palouš
při slavnostním projevu

Od roku 1989 se George Drost velmi aktivně zapojil do iniciativ na vylepšování vztahů mezi Českou republikou a Spojenými Státy. Přičinil se o zahájení České výměny studentů na John Marshall právnické škole v Chicagu, zapojil se do SVU (Společnost pro Vědu a Umění) a je aktivním členem Českého a Slovenského Národního muzea v Cedar Rapids, Iowa.

George Drost zastává také postavení ředitele CoVest banky v Des Plaines, externího profesora na Marshalově právnické škole v Chicagu a člena Plánovacího komitétu města Arlington Heights. Před 32 roky se oženil s Beth (rozenou Beart) a mají tři děti: Michaela, Karla a Julii a vnuka Jana Hiblera.

Slavnostní recepce byla zahájena paní Judy Baar Topinkovou, pokladnicí státu Illinois, která se ujala řízení celého programu. V úvodu mluvila o slavné historii Čechů ve Spojených státech a obzvláště v oblasti chicagské. Celé shromáždění pozdravila starostka Arlington Heights paní Arlene J. Ulder, jež uvedla, že si její město pokládá za velkou čest, že může být sídlem českého konzulátu. Český velvyslanec u Spojených států Jeho Excelence Martin Palouš pronesl skvělou angličtinou očekávaný politický projev, který zakončil anekdotou, jež sklidila snad nejbouřlivější potlesk večera, když zestárlý král odvětil mluvící žábě, jež mu nabízela za políbení, že se promění v krásnou princeznu: „V mém věku dávám přednost mluvící žábě před krásnou ženou!“ Rovněž projev Dr. Petra Pitharta, předsedy Senátu České republiky byl na vysoké úrovni a ukazoval jeho hluboké právnické vzdělání na Oxfordské Universitě.

Nově jmenovaný konzul George Drost v úvodu svého děkovného projevu řekl velvyslanci Paloušovi, že si pokládá za velkou čest, že jako dvanáctý konzul uzavírá kolem něho biblickou „dvanáctku.“ Přítomným rodičům poděkoval, že ho vychovali k lásce k rodné zemi a zároveň mu dali možnost, aby se stal dobrým americkým občanem. Přítomným Čechům přislíbil, že se vynasnaží zastávat svůj úřad co nejlépe.

Slavnostní večer, navštívený četnými příslušníky jiných národností od Chorvatů až po Filipínce byl zakončen tanečním vystoupením v národních krojích Moravské Kulturní Společnosti.

Dobrotivý Bůh nechť žehná konzulu Jiřímu Drostovi v jeho práci, kterou pro nás Čechy koná bezplatně. Naše podpora a vděčnost mu budiž odměnou.

Honorární konzulát sídlí na adrese:
Drost, Kivlahan & McMahon, Ltd.
11 South Dubton Ave.
Arlington Heights - Chicago
Illinois 60005-1475
Telefonní spojení: 1-847-577 2227
Faxové číslo: 1-847-577 2204
E-mailová adresa:
gdrost@dkmlaw.com

Honorární konzul Dr. Jiří Drost s naším misionářem Fr.Dušanem Hladíkem

Dojmy z Portugalska

Vždycky mě fascinovalo, že v 15.století to byli Portugalci, kteří měli odvahu se pustit do neznáma. Jejich odměnou bylo objevení nového světadílu a nezvyklé zbohatnutí. Chtěl jsem se o tom přesvědčit na vlastní oči, což se mi uskutečnilo, když po dvanáctihodinovém letu z Vancouveru s mezipřistáním v Amsterdamu jsem s manželkou pozdě večer dorazil do Lisabonu, hlavního města Portugalska s počtem obyvatelstva 2.5 milionů lidí, tedy asi čtvrtinou obyvatelstva v celé zemi. Dověděli jsme se, že v roce 1755 byl Lisabon postižen velkým zemětřesením, při kterém zahynulo tisíce lidí a větší část města byla navíc zničena požárem a záplavou. Markýz de Pombal však nelenil a na troskách vybudoval nové město s širšími ulicemi. K jeho poctě mu byl postaven krásný pomník, který vévodí boulevardu Avenida da Libertade. Poněvadž to bylo z našeho hotelu celkem blízko, rozhodli jsme se jít po této ulici pěšky, poněvadž jedině chůzí člověk získá nejvíce poznatků a vycítí tep velkoměsta. V budově „tourismo" na náměstí dos Reservadores jsme si zakoupili lístky na tak zv. „City Tour" či zájezd městem. Náš první zájezd byl přes velký most zvaný „Most 24 aprila" připomínající revoluci a svržení diktatury v r.1974. Na konci mostu bylo vidět obrovskou sochu Krista objímající celé město a pod mostem bylo vidět řeku Tagus či Tejo. Nedaleko stála věž Belém, z které Portugalci kontrolovali příjezd a odjezd lodí a dále sousoší mořeplavců s „Henrikem Navigátorem" v čele. O kousek dál jsme se zastavili v klášteře Jieronymos, který přestál zemětřesení a je proslulý typickou architekturou, kterou přinesli Maurové, vyznačující se ozdobnou architekturou zvanou „Manueline." V klášteře je pochován Vasco da Gama, jeden z největších mořeplavců, který plul kolem západního břehu Afriky do Indie. V muzeu Dos Coches s pozlacenými kočáry jsme viděli exempláře, v kterých seděli králové a papežové. Překvapilo nás, že byly celkem zachovalé. Naše průvodkyně nám prozradila, že některé kočáry byly použity jen jednou. Odtamtud jsme se rozjeli do Alfamy, kde jsou zachovány arabské čtvrtě s úzkými uličkami a typickými domky a krámky.

Příští den jsme nasedli do vypůjčeného auta značky Renault a cestovali jsme z Lisabonu na sever do malebné vesničky Obidos se starým hradem a v blízkosti se nalézajícím viaduktem. Manželka Doma Dinise Dona Isabela si zamilovala toto místo, které navštívila v r.1228. Její manžel ji daroval tuto vesnici jako svatební dar. Naší další zastávkou byla Alcobasa s nádhernou katedrálou. Nazývá se Mosteiro de Santa Maria de Alcobasa založená ve 12. století. Se stavbou se začalo brzy po bitvě s Maury v r.1147. Dom Alfonso Henriques dal slib sv. Bernardovi, že postaví chrám. Člověk je ohromen nádhernou gotickou jednoduchostí a cisterciáckou skromností. Též za pozornost stojí krásně vytesané hrobky Dom Pedra a Dony Ines ze 14.století. Celý chrám je opravdovým skvostem. A konečně jsme dorazili do Batalhy, kde jsme měli ubytování v pousadě, což je přibližně naše „bed and breakfast." Všimli jsme si, že v naší blízkosti stojí gotická katedrála, kterou nechal postavit Dom Joao z Avis na památku bitvy u Aljubarrote v r.1385. Jmenuje se Sanctuario de Santa Maria da Vittoria. Tehdy Joao měl armádu čítající na 6,500 vojáků, kdežto Juan Castilský měl 30,000 vojáků. Prohra pro Joao by znamenala, že Portugalsko by se dostalo pod nadvládu Španělska. V tísni se Joao obrátil k Panně Marii o pomoc a slíbil jí, že když zvítězí, tak jí postaví chrám. Bitvu Joao vyhrál a slib dodržel. Je to další skvost a řekl bych perla gotiky. Gotické sloupoví člověka přímo nadnáší.

Nedaleko Batalhy se nachází Fatima o které jsme tolik slyšeli. Příští ráno jsme se vydali na východ a během hodiny jsme dorazili na místo, kde 13. května 1917 se zjevila Panna Maria třem chudým pasáčkům Lucii, Františkovi a Jacintě. Na ohromném prostranství, které je dvakrát tak veliké jako je náměstí sv. Petra v Římě, se vypíná krásná bazilika a poblíž je kaple Zjevení. Tam se právě sloužila latinská mše svatá, které jsme se zúčastnili. Bylo radostné vidět velký zástup lidí, kteří většinou stáli. Někteří, jako my, našli místo na sezení venku, kde slunce do nás nemilosrdně pražilo. Naštěstí vedle nás seděla jedna starší dáma s deštníkem, o který se dělila i s námi. Člověk si uvědomil, že je na posvátném místě, kde byl zjevný zásah s hůry, vybízející nás všechny k většímu pokání a k modlitbě posvátného růžence. Z Fatimy na východ je městečko Tomar, kde je starý hrad zv. „Convento de Christo" obehnaný zdí ze 12.století. Tento klášter byl založen v r. 1160 a byl hlavním centrem rytířů - templářů soustřeďující vliv a moc v celé zemi.

Čas nám vypršel a nám nezbývalo než pokračovat dále do Coimbry, města, které se honosí jednou z nejstarších univesit v Evropě. Mimo přepychové knihovny, universitní kaple, různé sály a fakultní budovy se tam vypíná věž se zvonicí zv. „Bell Tower." Na druhé straně za mostem na kopci je klášter sv. Kláry s bohatou výzdobou. A navíc se Coimbra honosí přítomností sestry klarisky Lucie Santos, která tam žije v klášteře sv. Terezie. Člověk měl přirozenou touhu vidět tuto sestru, ale nakonec jsme přišli k závěru, že by to bylo troufalé a tedy nemožné. Místo toho jsme jí napsali dopis, v němž jsme ji ujistili o naší uctě a lásce a poprosili o její modlitby za nás. Tím byl náš pobyt v Coimbre ukončen.

Pokračovali jsme dál směrem jihovýchodním do Marváo, kde jsme měli zajištěné ubytovaní v Poussadé de Sta Maria de Marváo. Byli jsme překvapení Poussada je částí Marváo s hradem na vysokém kopci, odkud je vidět do širého kraje a do sousedního Španělska. Uličky jsou tak úzké, že stačí jen pro jedno auto. Z toho důvodu jsou uličky jednosměrné. Bylo skoro neuvěřitelné, že zde žije ještě dnes na 200 lidí. Je zde škola, pošta, kostel, muzeum, restaurace a

několik obchodů. Obyvatelé žijí většinou z turismu.

Po dvoudenním pobytu v krásném Marváo jsme se dali směrem jihozápadním do Évory v krajině zv. Alentehoi. Památnosti se nacházejí ve středu města, takže vše se dá zvládnout pěšky. Upoutal nás renesanční chrám sv. Antanao se starobylou kašnou na náměstí, muzeum s vykopávkami a nádhernou obrazárnou a konečně tu byly zbytky římského chrámu z 2.století. Kousek odtud je kostel sv. Františka s kostní kaplí - Capella dos Osos obsahující kosti a lebky asi z pěti tisíc lidí. Při vchodu je nápis: „My kosti očekáváme vaše." Nakonec jsme shlédli katedrálu z 12.století. Prapory z lodi na které plul Vasco da Gama byly zde posvěceny v r.1497.

Z Évory jsme směrovali na jih do krajiny kolem Atlantického oceánu zv. Algarve. Naším místem určení byla Olhos D'Agua - (vodní oči), která je částí města Albufeiry. Z našeho apartementu jsme měli pěkný výhled na oceán a na mořské vlny narážející na vápencové útvary. Lidé nás zrazovali od koupaní, poněvadž voda v oceánu je v této době (polovině října) dosti studená. Mně to však nedalo a já to zkusil. Zpočátku jsem cítil chlad, ale postupně jsem si na to zvykl a ani se mi nechtělo z vody ven. Člověk nesmí vždy dát na lidské řeči. Z našeho Olhos D'Agua jsme se vydali jednoho dne do Lagos, kde jsme viděli zlatý oltář sv. Antonína a dále do Sagres, kde Henrique vedl školu pro mořeplavce a konečně to byl cíp sv. Vincence s majákem, který je nejzápadnějším místem v Evropě.

Zbývalo nám jesté několik dní do odjezdu. Rozhodli jsme se pro „Jeep Safari." Naše skupina v jeepu pozůstávala z mladých lidí z Varšavy, kteří se s námi rychle spřátelili. S jeepem jsme zajížděli na celkem nesjízdná místa a tak jsme se obeznámili s místy, kde zdejší občané se zabývají pěstováním vinné révy, pomerančů, citrónů, banánů, pomegranátů aj. V jedné části právě dozrávaly „medronhy," růžově zabarvené bobulky, které po vykvašení dávají výbornou pálenku. Jeden z průvodců nám prozradil, že zatímco ženy pracně sbírají tyto bobulky, rostoucí divoce na stráních, muži se oddávají moudrému „koštování" pálenky zv. Fire Water. Na jiných místech to byly zase korkové ranče. Je známo, že Portugalsko je největším producentem korku na světě. Má asi 700,000 hektarů s korkovými stromy. Kůra se oddělí od stromů zvláštní sekerou. Potom se strom označí rokem, kdy byla kůra sloupnutá. Dalších devět let se musí čekat než kůra naroste zpátky. Korek se používá většinou na zátky do lahví, ale také na izolaci v domech. Jeho použití je mnohostranné.

Poutní kostel ve Fatimě v Portugalsku

Dva dny před naším odletem z Faro do Amsterdamu a do Vancouveru, jsme ještě stihli Sevillu, hlavní město Andalusie ve Španělsku. Měli jsme příležitost se podívat do katedrály, která byla postavena na místě, kde dříve stála mešita. Je to po bazilice sv. Petra v Římě a po sv. Pavlu v Londýně, největší katedrála na světe. Nestačili jsme se obdivovat bohatému oltáři, varhanám, skvostným mozaikám oken, bočním oltářům a hrobce Kryštofa Kolumba se čtyřmi rytíři představujícími státy: Castille, Leona, Navarro a Aragon a založení katolického státu s králem Ferdinandem a královnou Isabelou v r.1398. Hlavní dveře do chrámu se otevírají jen tehdy když navštíví katedrálu král Juan Carlos anebo nynější papež Jan Pavel II.

Dojmy z této země by se daly shrnout asi takto: Portugalsko je zemí s bohatou historií, je dlouholetým členem evropské unie a je nyní na hospodářském vzestupu. Občané jsou velmi zruční a pracovití. Všude je vidět velký ruch, zvláště se zlepšováním cest, z restaurováním památek a budov. Styl nových budov je svérázný, s obloukovitými arkýři a typickými komíny. Všude jsou vidět „azulejos" t.j. tašky na nichž Maurové a nyní Portugalci, malují různé dekorativní záběry.

Z jídel, které jsou typicky portugalská jsme si pochutnávali na kapustové polévce, zv. „caldo verde" a na smažených sardinkách, zv. „Sardinas assadas." Z vín to bylo Porto, které se ale muselo pít pomalu, poněvadž jinak se jeho účinek hned projevil. Nejvíce nám ze všeho chutnal dobrý režný chléb se sýrem.

Jejich „fado" či melancholický zpěv je více méně opěvováním zašlých časů, asi tak jako naše pohádka mládí, která se nikdy nenavrátí.

Snad v jedné věci by se mohli Portugalci polepšit a to v jízdě autem. Nevím co to mají za zvyk, že nesnesou nikoho před sebou a předjíždějí v kopcích a vůbec v místech, kde je to riskantní. Chce-li člověk přežít, tak musí být t.zv. „defensive driver."

V každém případě náš krátký pobyt v této zemi nás obohatil poznáním, že tato země je sice do počtu a do prostoru malá, ale přesto může těžit ze své bohaté minulosti a mít blahodárný vliv na ostatní. Kéž se tak stane!

Jaromír Navrátil
Pitt Meadows - Canada

MLÁDEŽI

Děti píší Bohu

Milý Bože, kdybychom měli kožichy jako zvířátka, nemuseli bychom si oblékat šaty. Neuvažoval jsi o tom někdy?

Lačka

Milý Bože,

opravdu jsi chtěl, aby žirafa vypadala takhle nebo jsi ji trochu zpackal?

Dora

Z knihy Děti píší Bohu
Vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 2000

Biblické hádanky

1. Jak se jmenoval vlastní Josefův bratr a syn Ráchel?
- a) Juda
- b) Ruben
- c) Benjamin

2. Kdo byl Mojžíšův mluvčí?
- a) Árón
- b) Húr
- c) Jozue

3. Co obětoval Melchísedech při setkání s Abrahámem?
- a) beránka
- b) chléb a víno
- c) býčka

4. Kdo postavil první jeruzalémský chrám?
- a) Šalomoun
- b) David
- c) Saul

5. Proti komu bojovali hrdinové Makabejští?
- a) proti Asyřanům
- b) proti Babyloňanům
- c) proti Řekům

6. Kde vyzýval prorok Jonáš k pokání?“
- a) v Jeruzalémě
- b) v Ninive
- c) v Jerichu

7. Kde Ježíš řekl Petrovi: „Pase beránky mé, pas ovce mé?“
- a) u Cesareje Filipovy
- b) při poslední večeři
- c) u jezera Genezaretského

8. Který evangelista píše o setkání Ježíše s Nikodémem?
- a) Matouš
- b) Marek
- c) Lukáš
- d) Jan

9. Který apoštol píše o tom, že jazyk je malý úd, ale honosí se velkými věcmi?
- a) Pavel
- b) Jakub
- c) Jan

10. Co bude provázet druhý Kristův příchod na svět?
- a) hromy a blesky
- b) zemětřesení
- c) troubení polnice

Správné odpovědi: 1c, 2a, 3b, 4a, 5c, 6b, 7c, 8d, 9b, 10c

Jednoho večera si mohl poznamenat datum, které má snad stejný význam, jako onen 16. říjen 1917, kdy pozdě večer v pokojíku v mezinárodní koleji »Seraficum« v ulici sv. Teodora na Palatině v Římě založil se šesti svými druhy Armádu neposkvrněné Panny.

» Říjen 1919. V úterý, sedmého, svátek Panny Marie růžencové. Dnes večer - napsal - v době rekreace, šest bratrů kleriků spolu s jejich představeným páterem Kellerem zapsali své jméno do knihy, která bude sloužit pro zápisy do Armády neposkvrněné Panny, a žádali, abych také já, který už jsem se zapsal do Armády v Římě, napsal své jméno jako první. Moje »mamušo«, nevím, kam dospějeme v tomto podniku, ale rač si posloužit mnou a námi všemi jak se ti líbí k co největší slávě Boží. Jsem tvým, moje neposkvrněná »mamušo«. Ty víš, jak jsem ubohý: kráčím po okraji propasti, plný sebelásky. Jestliže tvé neposkvrněné ruce přestanou mě podpírat, padnu; nejdříve do těžkých hříchů, pak do hlubin pekla. Ale jestliže mě neopustíš, i když toho nezasloužím, a povedeš mě, jistě neupadnu a stanu se velkým světcem ...«

Tedy páter Kolbe nevěděl, kam chce dojít s Armádou neposkvrněné Panny, ale už věděl, čím se má Armáda stát. Zrodila se z ducha sv. Františka a hrdá na tento svůj původ neměla se omezovat jen na františkánský řád, tím méně se měla stát zbožným bratrstvem. Armáda měla být hnutí a jako takové přitahovat k sobě celé masy lidí a zářit nad všemi řeholemi, kongregacemi a náboženskými sdruženími, nad všemi podniky Katolické akce a tak doplnit různá povolání a dovést je k největšímu rozkvětu svatosti.

Od 7. října 1919 se zdálo, že celá záležitost se konečně dala do pohybu, a to s velkou rychlostí. Neuplynuly dva týdny a páter provinciál Alois Karwaski dal tomuto podniku své požehnání. Ani ne za dva měsíce páter Maxmilián byl přijat v biskupském paláci a mohl informovat monsignora Sapiehu, krakovského biskupa, o zrodu Armády neposkvrněné Panny, vysvětlit mu její program a požádat ho o jeho souhlas k uveřejnění stanov. Za několik dní nato biskup mu dal poslat svůj souhlas a hned potom páter provinciál doporučil jejich rozšiřování.

»A nyní do práce!« řekl páter Kolbe. A aby začal, dělal zázraky svým ubohým hláskem a uspořádal týden schůzí v italském sále krakovského kláštera a sezval na ně muže i ženy, děti i starce, kněze a kleriky, řeholníky i laiky.

»Někdy naše nejlepší úmysly - řekl v jedné ze svých konferencí věnované klerikům - se špatně vykládají. Někdy nám připravují i pomluvy. Tato pronásledování nepocházejí jenom od našich nepřátel, nýbrž také od lidí dobrých, zbožných, dokonce svatých, třebas i zapsaných do Armády neposkvrněné Panny. Není větší bolest než vidět, jak tito lidé nám kladou překážky na všech cestách s úmyslem oslavit Pána Boha, jak se snaží zničit to, co jsme postavili, jak se namáhají oddálit nám duše ... A přece, i když je všechno proti nám, zůstává nám jako maják a jako magnetická střelka svatá poslušnost, jež nám zjevuje vůli Neposkvrněné. Představení se mohou mýlit, ale já, když je poslechnu, se nemýlím. Jestliže mně poslušnost dnes řekne ano

a zítra mně řekne ne, pak dnes vykonám ano a zítra ne, a nikdy neřeknu, že jsem se zmýlil ...«

Na konci týdne konferencí Maxmilián shromáždil všechny tyto vojíny, které pomalu naverboval, k zahajovacímu zasedání Armády neposkvrněné Panny, ve kterém podal návrh a položil základy k »mariánským kroužkům.«

A první kroužky povstávaly bez jakéhokoliv průtahu: mezi universitními studenty, mezi studentkami klášterních škol, mezi vojáky v krakovských kasárnách ...

A hned nastala potřeba najít nějaký prostředek k udržování styků a k zachování jednoty mezi jednotlivými členy, kteří pocházeli z různých vrstev, pracovali v různých oborech, a mezi různými kroužky, které vznikly v různém prostředí. Maxmilián ihned pochopil, že tento prostředek se nazývá tisk a hned věděl, že jeho časopis, časopis Armády se musí jmenovat »Rycerz Niepokalanej« což znamená »Rytíř ve službě Neposkvrněné«.

Ale zde musil zaplatit za svůj výbuch mimořádné činnosti. Nastalo fysické zhroucení. Horečka stoupla na 40 stupňů, všichni si hned uvědomili, jak těžkou chorobou po celou tu dobu trpěl a »nikdo ho nepřišel navštívit - vypravuje bratr Bombrys - poněvadž každý měl strach, že se nakazí.«

Zůstal sám ve své chudičké cele, na svém lůžku schoulený jako v kolébce, pokrytý potem, mezi velkou skříní a rozvrzaným psacím stolem, před sebou měl sošku své »mamuše« a obrázky sv. Terezie od Jezulátka a sv. Gemmy Galgani. Pak se nemoc zhoršila, takže představení se rozhodli poslat ho do jednoho sanatoria v Zakopaném.

Klimatické místo Zakopané bylo známo po celém Polsku svým protiklerikálním ovzduším, které tam panovalo, a naprostým nedostatkem každé náboženské služby, jak to nařizovala laická správa těchto sanatorií.

Páter Maxmilián tam zůstal rok a půl, od června 1920 do prosince 1921. »Všechny zkoušky - řekl v jedné ze svých konferencí v Krakově - jsou velmi užitečné, nutné, řekl bych nevyhnutelné, jako kelímek, ve kterém se čistí zlato.«

Prodělával jedno chrlení za druhým, potom úlevu a zase nové údobí zhoršení a nakonec pocítil jakési zlepšení, ale jistě ne uzdravení při pneumotoraxickém lékařském ošetření. Konečně mu stačilo, aby se cítil lépe, a hned se dal do dobývání tvrze, která v Zakopaném platila jako nedobytná tvrz ateismu: Sanatorium vzájemné universitní pomoci.

Mezi mnohými studenty, kteří se tam léčili, jen jedna dívka se hlásila jako katolička: všichni ostatní se prohlašovali jako »volní myslitelé«. Maxmilián se začal procházet po chodbách, navštěvovat verandy, kde si mladíci hověli na lehátkách, a procházet se po cestičkách v parku. A jeho velmi živá inteligence, šíře jeho kulturních zájmů a přívětivost jeho úsměvu to dovedly tak dobře zahrát, že neuplynulo mnoho času a několik studentů ho pozvalo, aby měl k nim přednášku.

»Co chcete, otče, život v sanatoriu je tak nudný, že ...«

»Dobře, postarám se zahnat tuto nudu.«

Už po první konferenci někteří z těch »silných duchů« začali o síle svého ducha pochybovat, a aby se nedostali do úzkých, raději přestali chodit na další přednášky. Ti, co se naopak cítili jisti se svými názory, poslouchali ho dál. Ale za několik dní čtyři z těch nejzapřísáhlejších »svobodných myslitelů« se obrátili a chtěli to vykonat velmi okázale. Od té doby začali se trousit ke zpovědi.

Páter Kolbe zpozoroval, že mezi nejpozornějšími posluchači byl mladý student z Tarnowa s příjemnou tváří a s bystrýma očima. Přisahal by, že ten se obrátí mezi prvními. Ale nebylo tomu tak. Po každé konferenci odešel a ani se neotočil. Ale jednoho dne se zastavil.

»Aha, už to máme!« myslil si Maxmilián a srdce se mu rozpívalo jako v ráji.

Ale mladík se k němu přiblížil, aby ho jen pozdravil. Řekl, že to byla pro něj poslední přednáška. Jeho zdravotní stav už je beznadějný. Už nebude moci opustit lůžko. Smrt už je přede dveřmi ...

Maxmilián chtěl o něm vědět víc a dozvěděl se, že je to žid podle rasy i podle náboženského vyznání.

»Přijdu tě navštívit,« řekl mu.

»Otče, to je nemožné. Je přece zakázáno navštěvovat těžce nemocné.« »Nevadí, já přijdu.«

A přišel. Jak to udělal, to se nikdo nedozví, ale přišel. A byl u něho v posledních hodinách, pokřtil ho, podal mu sv. přijímání, udělil mu pomazání nemocných, zavěsil mu na krk zázračnou medajlku neposkvrněné Panny a vyčetl z jeho očí nesmírnou radost. Ale vyčetl tam také jakýsi stín.

»Řekni mi, chlapče, co tě ještě trápí.« »Maminka, maminčin příchod, je to fanatická židovka ...«

»Nic se neboj, než přijde, budeš už v nebi.« Student zemřel v 11 hodin, jeho matka přijela v poledne. Dříve než zpozorovala na tváři svého syna blažený úsměv, který se smrtí nedal změnit, spatřila medajlku Madony, spustila křik a jako šelma se vrhla, aby mu ji strhla s krku. Pak svým křikem pobouřila celé sanatorium. »Zabili jste mi mého syna a ještě jste mi ho ukradli!« Nastalo velké pobouření, přiběhli ošetřovatelé, nemocní a především se ukázal i ředitel. Zabořil do Maxmiliána svůj zrak a pak ukázal rukou na dveře.

»Pryč odtud! - řekl - Sem už nesmíte ani vkročit!« »Je mně líto, pane řediteli, ale v návštěvních hodinách sem přijdu, tak jak sem může přijít každá jiná osoba.« A tak tomu bylo. V návštěvních hodinách uspořádal pro studenty celý cyklus apologetických diskusí a probral látku od Boží existence až po božství Krista Pána.

Vrátil se do Krakova s plícemi jen napolo zahojenými, s pevným úmyslem pokračovat v díle Neposkvrněné tam, kde to jeho choroba přerušila: totiž vydávání společného časopisu. Při jeho příchodu Italský sál už nestačil pojmout zástupy nových členů Armády. Proto předložil představeným své plány.

»Dobře, otče, vydávejte si svůj časopis - mu řekli -, ale pod podmínkou, že si na to seženete peníze sám, poněvadž klášter je příliš chudý, aby vám mohl

pomoci ...«

Sehnat si peníze sám, to se lehce řekne! A ať přemýšlel, jak chtěl, nepřišel na to, jak. Zůstal jen jediný způsob, ačkoliv jej několikrát zamítnul, jít na žebrotu.

K prvním dveřím v jedné dělnické čtvrti se musil třikrát vrátit, než se odvážil na ně zaklepat. A když zaklepal a když se mu otevřelo, zrudnul až na kořínky vlasů při pronášení žebravých slov.

Nakonec almužny, co se mu podařilo sebrat při žebrání u dveří chudých lidí, dosáhly nutnou částku, a tak v lednu 1922, právě v době, kdy zuřila ekonomická krize, jež přivedla noviny a časopisy se solidním finančním podkladem ke zhroucení, vyšlo první číslo »Rytíře neposkvrněné Panny«, s podporou těch nejchudších, redigovaný jen jedním redaktorem a ne v právě nejlepší úpravě. Čestně a poctivě přineslo na poslední stránce oznámení čtenářům, »že pravidelné vydávání časopisu nemůže být zaručeno pro nedostatek fondů.«

Řečeno obchodně, pro časopis to bylo oznámení velmi nešťastné. Hůře se to nemohlo napsat.

Když vyžebral stejný obnos pro druhé číslo, páter Maxmilián zpozoroval, a to už bylo číslo v tiskárně, že cena peněz zase rychle poklesla. To, co vyžebral, nestačilo. A pokladna byla prázdná.

Co dělat? Obrátil se na pátera kvardiána a ten mu řekl: »Vidíš, můj synu, co to znamená chtít doletět na měsíc na koštěti. Nyní si musíš z této šlamastiky poradit sám a nesmíš do toho zatahovat klášter ...«

Páter Maxmilián celý zdrcený vyšel z pokoje svého představeného. Drobné almužny nestačily.

Odešel do kostela sloužit mši svatou. Když se vrátil od oltáře do sakristie, odevzdali mu obálku, kterou mu tam někdo zanechal. Otevřel ji a našel tam lístek: Mé drahé neposkvrněné matince, s přesnou částkou, kterou bylo nutno zaplatit tiskárně.

I když se tyto události tak okatě neopakovaly, celý rozmach tohoto časopisu zůstal nepochopitelný i samému páteru Maxmiliánovi. Byl to časopis skrovný svým obsahem, nehezký svou úpravou, zrozený z lásky v době bláznivé ekonomické inflace, rostl proti všem zákonům ekonomické vědy a rozšiřoval okruh svých čtenářů vzdor všemu vkusu i proti všemu lidskému očekávání. Když se jednou na to ptali pátera Maxmiliána, nemohl než odpovědět: »Stačí Neposkvrněná, ta zná toto tajemství.«

První číslo mělo pět tisíc výtisků, druhé deset tisíc, šesté padesát tisíc; k tomu už bylo nutno najít pořádnou tiskárnu, a ne takovou starou, se kterou se pracovalo doposud ... Ale dobře zařízené tiskárny požadovaly ceny nedostupné.

Tu se v mysli Maxmiliánově zrodila myšlenka, že by mohl zakoupit tiskací stroj. Mluvil o tom s páterem kvardiánem a páter kvardián zhluboka vydýchnul a odvětil: »Dělejte, jak chcete, jen budiž mezi námi jasno; nemluvte mi o penězích. Ty si musíte najít sám ...«

Vánoční zvyky na Slovácku

Dochované formy a obsahy obyčejů jsou výslednicí nejrůznějších vlivů historicko společenského vývoje. Základním smyslem lidových obyčejů byla především snaha o zajištění výnosů polí, užitkovosti chovných zvířat a snaha o zabezpečení zdraví a štěstí rodiny.

Z období zimního obyčejového cyklu vystupují dosud do popředí mikulášské a vánoční obyčeje. Mikuláš býval slaven hlučně a v minulosti bývaly děti obdarovávány jen na Mikuláše, nikoliv na Štědrý den, jako nyní. Mikuláš oblečený jako biskup, byl provázen andělem, čerty a někdy i dalšími maskami. Po mikulášské obchůzce přicházela 13.prosince Lucka, bíle oděná žena.

Avšak nejvíce obyčejů bylo soustředěno do období vánočních svátků, jejichž ústředním dnem byl Štědrý den. Celodenní půst byl zakončen štědrovečerní hostinou, při níž se věštilo podle různých znaků co dobrého přinese budoucí rok. Štědrá večeře se po modlitbě začínala oplatkou s medem, nato byla podávána krupičná kaše, nesměly chybět buchtičky s povidly máčené v mléce a sypané mákem. Také na dobytek se nezapomínalo a hospodář po večeři zanesl vždy dobytku kousek chleba s česnekem a medem. Příbuzní a sousedé se po večeři navštěvovali a při příchodu do domu zazpívali některou z koledních písní.

Na první vánoční svátek se nesmělo pracovat, a tak rodina mívala k jídlu obvykle to, co bylo připraveno už na Štědrý den. Také krmivo pro dobytek muselo být připraveno předem.

Na druhý vánoční svátek - na Štěpána - se měnívala služba pacholků, kteří dostali od hospodáře a hospodyně koláč jako výslužku zároveň se závdavkem na příští rok, pokud byl hospodář s jeho prací spokojen. Děvčata měnila službu na Nový rok.

Většina těchto obyčejů už upadla v zapomnění, neboť se změnily podmínky, za nichž vznikaly a udržovaly se a tak jen v zábavách dětí můžeme mnohé z těchto starobylých obyčejů ještě zachytit.

Jana Džúrová, Uherské Hradiště

Modlitba

Nikdy nebylo pro nás „údolí stínů" tak skutečné!
Nikdy jsme nestanuli na tak nebezpečných místech!
Nikdy jsme necítili tak silnou potřebu být Ti na blízku!

Díky Tobě, Pane Bože, za to, že jsi s námi, kdož procházejí ohněm. Uhas planmeny našeho strachu douškem své lásky, která se dotýká našich popálených duší. Veď nás ke stolu, který jsi připravil, abychom mohli, čelíce nepříteli, přece jen vidět kolem sebe dítky Boží. Pomoz nám chápat nepochopitelné. A neuspějeme-li, vzbuď v nás důvěru v Tebe. Pane, smiluj se nad námi!

Stvořiteli všeho, co jest. – Tvá ruka se vztahuje z nebe a dotýká se všeho, co žije. Ty jsi stvořitel všeho, co žije. Ty jsi živitel všeho. – Tvá jest veškerá moc. V těchto temných dnech, Bože náš, nemáme sílu vyrovnat se s tím, co se stalo. Obracíme se k Tobě dnes večer v našem zoufalství, v naší zlobě, v naší nemouhoucnosti pochopit, v našem odmítání přijímat i naše úsilí o kontrolu svých životů – v tom všem přicházíme k Tobě s prosbou, abys nás vzal do své náruče nekonečné lásky, abychom v ní zůstali a netoužili po ničem než vědomí, že patříme Tobě, Bože Milosrdný.

Spasiteli, Pane Ježíši, Synu Boží, který jsi vzal na sebe náš život a náš úděl, který jsi žil mezi námi, pouč nás, uzdrav nás, zvěstuj nám slovo Boží, Ježíši, který jsi na kříži otevřel svou náruč, abys nám ukázal bezednou hloubku lásky Boží, přivádíme Ti všechny ty životy, utracené nepředstavitelným útokem teroristů. Modlíme se za švechny, kdož prošli hrůzou a zahynuli v unesených letadlech – modlíme se za ně a za jejich rodiny a přátele. Modlíme se za všechny, kteří byli v oněch dvou newyorských mrakodrapech a v Petagonu, za ty, kdož byli na blízku v ulicích, za všechny, co byli svědky zločinů na obrazovce televize, v radiu a na počítačích, i za ty, kteří se o všem dověděli od jiných. Modlíme se za ty, kteří se snažili vyprostit lidi z trosek a za ty, kdo obětovali své životy při hrdinských pokusech zachránit bližní... Modlíme se za naše ozbrojené síly a za vedoucí činitele na celém světě – i za ty, kdo se dopuštějí násilí.

Bože, potěš truchlící, uzdrav raněné, dej moudrost vůdcům, odvahu obráncům a vzbuď lásku a touhu po míru v našich nepřátelích a těch, kteří nás nenávidí. A přivítej na věčnosti ty, kteří přišli o život.

Svatý Duchu, Utěšiteli, zastánce, vánku a plameni, prostředníku – posil nás, Pane Bože, abychom neupadli do šílenství odvety a pomsty, ale abychom byli schopni klidnéo hlasu míru a odpuštšění, v němž by se zrcadlila láska, kterou jen Ty přinášíš lidem na zemi. Stůj při nás, abychom byli schopni pomocí našim dětem chápat nepochopitelné. Dej nám sílu zbavit se strachu a utvrď v nás víru ve vzkříšení a nový život. Pane, smiluj se nad námi.

Do rukou tvých odevzdáváme, Pane, všechny ty, za které se modlíme, v plné důvěře ve Tvé milosrdenství, skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Jděte v pokoji. Buďte hlasem klidu v bouři...

Katka Palivcová – Cartright
z angličtiny přeložila Barbara Podoská

The Sand Dollar

The Legend of the Sand Dollar

Here's a lovely little story
That so many men will tell,
Of the life and death of Jesus
Etched upon this lonely shell.

If you look at it real closely,
You will find an image here
Of four nails and then another
From a Roman's sharpened spear.

One side shows the Easter Lily
With its center as a star,
That shined brightly for the shepherds
As they traveled from afar.

And the Yuletide poinsettia
Painted on the other side
Tells us Christ was born on Christmas,
Wore our cross until he died.

If you break the center open,
You will find the sign of peace
Five white doves in gleaming beauty,
Will its wonders never cease!

So you see the simple story;
Jesus lived for you and me,
To carry on his work on earth,
To love humanity.

What Is A Sand Dollar?

Sand dollars belong to the same group as sea urchins and starfish. They are all radially symmetrical Echinoderms. or spiny skinned animals, with all of their structures occurring in groups of five and arranged in five rays around their center. Sand dollars are delicate round limy wafers from one half to over six inches in diameter, covered with a fine dense fur of short soft brown bristles.

Sand dollars can commonly be found on the lower beaches and shallow sand flats from Maine to Florida, but can also be found on beaches around the world. Usually all we see of these delicate disk-shaped animals are their familiar empty shells, sometimes washed up on the beaches by storms. However, when you find them alive, their shells are covered by short velvety brown spines on which these seemingly motionless creatures can glide along and burrow in the sand. Housed within its shell is a unique animal that few people think about as they gather them.

HLASY NÁRODA – VOICES OF THE NATION Čtrnáctidenik České katolické misie v Chicagu – Vydává Česká katolická misie při farnosti Panny Marie Svatohorské, 2414 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Published bi – weekly by: Czech Catholic Mission at Our Lady of the Mount Parish, 2414 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: czechmission@designtrax.com Řídí – Editor: Fr. Dušan Hladik s redakční radou. Application to mail at periodicals postage rates is pending at Chicago, IL. POSTMASTER: Send address changes to: HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION, P.O Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (25 čísel) – Subscription prices per year (25 issues) USA $35, Canada $38, Cizina $40, letecky – $30. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah.

Liberec

a liberated city of North Bohemia

Situated in the valley of the Nisa river, between the Ještěd ridge and the Jizerské hory mountain range in northern Bohemia, lies an industrial city of Liberec.

The earliest historical records of Liberec date back to 1352 and describe it as a small hamlet located on the trade route to Lužice and Žitava. By the middle of the 15th century Liberec grew into a medium size town. Its rapid expansion resulted from the development of the drapery and carpet industry. During the 16th century the textile industry experienced uninterrupted progress. Throughout the Thirty Years War Lord Albrecht of Valdštejn (Wallenstein) saw to the creation of a town quarter Nové město (New Town) primarily for the benefit of master weavers who migrated here in great numbers. The weaver guilds gradually gave way to large scale manufacturing and ultimately led to textile factories during the 19th century. The year 1844 witnessed numerous rebellions of factory workers who protested the introduction of machinery, which kept replacing manual labor. A military detachment that quelled these uprisings was eventually garrisoned on the nearby Ještěd Mountain. Enterprising local merchants followed the troops with provisions, thus establishing a permanent tourist center and ski recreation area.

The oldest architectural landmark in Liberec is an assortment of so called Valdštejn half – timber townhouses in Větrná Street built during the 17th century in Classical style. An old Renaissance castle of 1606, destroyed by a disastrous fire, was restored in 1786 and in 1776 a new chateau was built and later converted into a trade center, which promotes the local glass industry. The town's cathedral-like Rathaus (radnice) dominates the main square. It is the most telling chauvinistic monument of the once predominately German city of "Reichenberg."

It was purposely designed by architect F. Neumann to recall Vienna's own town hall. Its Neo-Renaissance copper cupolas compete with the Neo-Gothic elements of the Flemish style.

The oldest ecclesiastical landmark is the archdeanery church of St. Anthony completed in 1588 by the Italian architect Spazzi. The current Neo-Gothic renovation dates back to 1882. The most valuable church in Liberec is the Baroque pilgrimage church of Holy Cross, restored in 1761.

The Regional Art Gallery (Oblastní galerie), in existence since 1873, displays a large collection of Dutch and Flemish masters as well as a series of 19th century French landscape artists and a highly valuable painting by Rembrandt. In addition, there is a wide range of modern Czech paintings and sculptures, including female portraits by impressionists Jiránek and Hudeček, a room of Cubist and Fauvist canvases and a new, uncensored postwar section.

The Museum of North Bohemia (Severočeské muzeum) features a historical exhibition of glassmaking and clothmaking. A popular tourist attraction id the Botanical Garden, founded in 1878 and relocated to the current site in 1895. It contains a unique collection of orchids, flesh eating plants, tropical flora and a huge complex of sea aquariums. Within a short distance from the Botanical Gardens is a zoological garden, established in 1904, the oldest zoo in Bohemia. The slopes of the Ještěd Mountain offer good skiing facilities in the winter season. The mountain summit, accessible by a funicular, contains a 92 meter high TV tower, a hotel and a restaurant.

During the 1930's Liberec became a hotbed of pro-Nazi Sudeten German Party of Bohemia, led by their local "Führer," Konrad Henlein. When his party won roughly two – thirds of the German votes in the 1935 national elections, it turned out to be the largest single party in Czechoslovakia, with "Reichenberg" a center of pro Nazi sentiment. In September of 1938, at the infamous Munich Conference, Adolf Hitler demanded the annexation of the entire Sudetenland to the 3rd Reich. To "preserve peace in our time" the British and French representatives, Neville Chamberlain and Edouard Daladier bowed to Hitler's demands. Liberec became the administrative center of the German province of Sudetenland. At the end of World War II. the vast majority of German residents were expatriated to Germany and the town was swiftly repopulated with Czech citizens.

Liberec was finally liberated from German influence.

Czech compatriot

Photo on back page:
TheTown Square
and Town Hall in Liberec

Marlboro